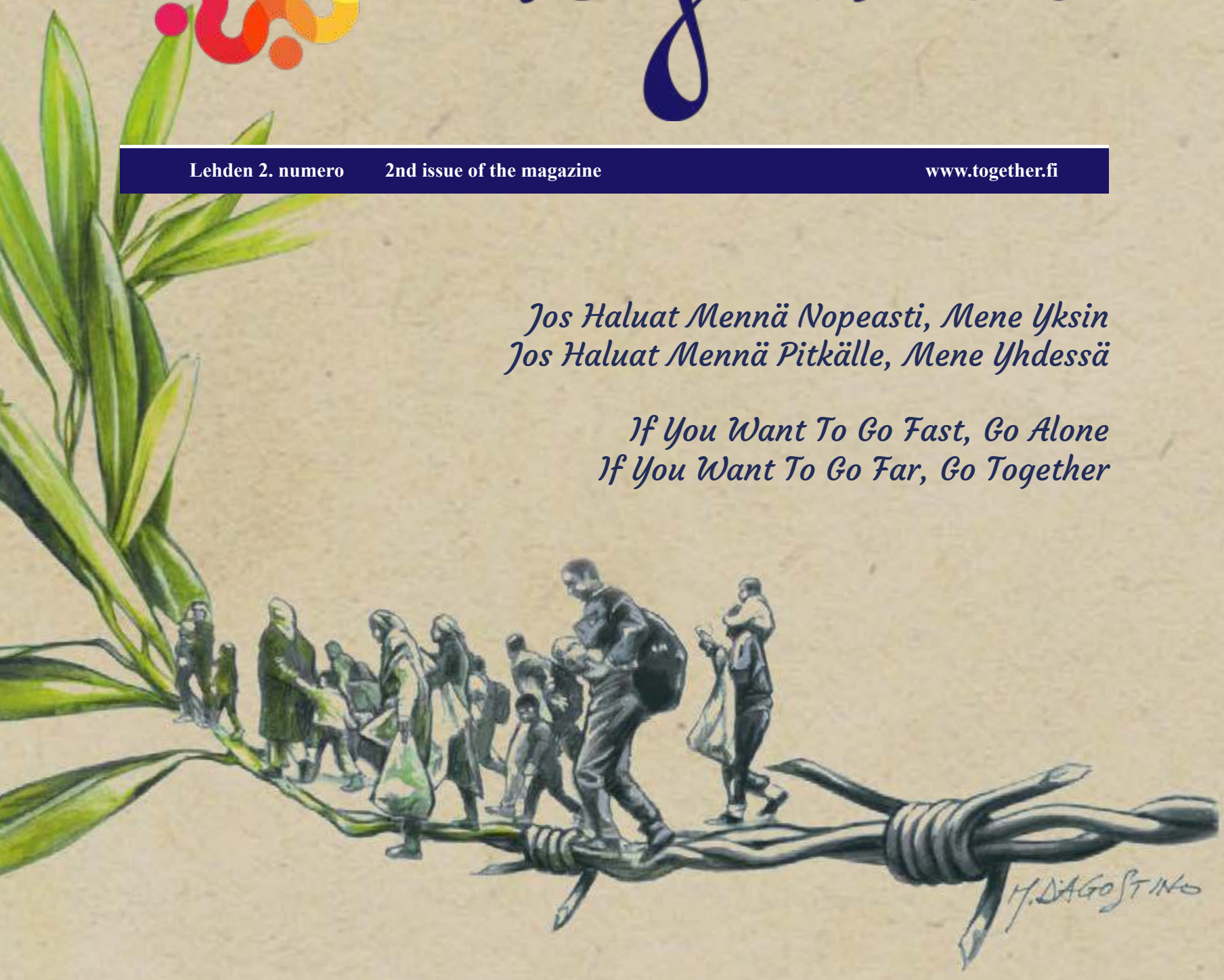
Together

Lehden 2. numero 2nd issue of the magazine www.together.fi

Jos Haluat Mennä Nopeasti, Mene Yksin
Jos Haluat Mennä Pitkälle, Mene Yhdessä

If You Want To Go Fast, Go Alone
If You Want To Go Far, Go Together

Aloitimme Työn Uhrien Äänenä Turkissa Mutta
Tavoitteenamme On Olla Uhrien Ääni Kaikkialla Maailmassa.

We Started Working As The Voice Of The Victims
In Turkey But Our Goal Is To Be The Voice Of The
Victims Everywhere In The World.

SISÄLLYS / CONTENTS

3 **Uudelleensyntymä Maanpaossa**
To Revive In Exile

5 **Vaiennetun Turkin Puolestapuhujia**
Proponents of Silenced Turkey

6 **Tiedätkö Kuka Olen?**
Do You Know Who I Am?

7 **Anna Kotikaupunkini Minulle Takaisin**
Give My Hometown Back To Me

8 **Isä, Oletko Se Sinä?**
Daddy, Is That You?

12 **Kirurgin Menestystarina: ”60 Dollaria Jäljellä Taskussani”**
Success Story Of A Surgeon: ‘60 Dollars Left In My Pocket’

14 **Haastattelu**
Reportage

16 **Kuolema Vankilassa**
Death In Custody

18 **Missä Äitini On?**
Where Is My Mother?

20 **Äitinä Oleminen Turkissa**
Being A Mother In Turkey

31 **Kirje Vankisellistä Vapaalle Maailmalle**
Letter From A Prison Cell To The Free World

Toimitusneuvosto
Editorial Board
Fikret Bülbül
Turan Tükenmez
Huriye Genç

Neuvonantaja
Adviser
Heli Varimaa

Uudelleensyntymä Maanpaossa

Kumpi on vaikeampaa, lähteminen vai jääminen? Emme alussa kokeneet sellaista ongelmaa. Emme koskaan jääneet jumiin moiseen tunteiden pyörteeseen; edes silloin kun rakkaamme katkaisivat suhteensa meihin perustuen niihin nimityksiin, joilla meitä on halvennettu; emme edes silloin kun tunsimme itsemme epätoivoisiksi ja avuttomiksi, kun meidät jätettiin yksin väkijoukkoon. Päinvastoin, koimme aina toivon kipinän aroissa sydämissämme. Uskomuksemme siihen, että: ”Tämäkin on vain väliaikaista” piti meidät aina toiveikkaina tulevaisuutta kohtaan. Kunnes se päivä koitti, jolloin ahdistuneisuuden ja huolen tunteet päihittivät luottamuksen ja turvallisuuden tunteemme, jopa kotonamme…

Tosiaan, eivätkö ”Profeetta Josephin Medresat” , vankilat, kuulu meille? Mutta mitä ne kuuluvat perheemme, viattomille lapsillemme, uhriksi jääneille aviomiehille ja vaimoille…?

Eräänä päivänä haavoittuneissa sydämissämme nousi voimakas huolen täytteinen ajatus:”Mitä rakkaillemme tulee tapahtumaan?” Se jäi mieleemme,vangitsi kaikki ajatuksemme ja murheet alkoivat polttaa sydämiämme. Löysimme itsemme keskeltä tätä raskasta dilemmaa.

Se ei kuitenkaan kestänyt pitkään. Mitä muuta olisi voitu tehdä kun kotimaastamme tehtiin sietämätön meille ja ne, jotka tunsimme ystävinä, katkaisivat suhteensa meihin? Vaikka päämäärä olikin tuntematon ja matka pitkä, tai täysin mahdoton arvioida, meidät pakotettiin silti hakemaan avuttomana turvapaikkaa, karistaen meidät tuntemattomille maille siementen lailla.

Mutta, kiitos kaiken Luojalle, ilmaan hajauttaminen viljan siementen lailla ei johtanut loppuumme ja putoamiseen yksin maan halkeamiin. Päinvastoin, maahan putoaminen tarkoittaa uutta alkua. Kun siemen putoaa maahan, se itää, kantaa hedelmää ja luo kymmenen itsensä kaltaista lisää. Viattomalle kansalle, jolta riistettiin lailliset oikeudet kotimaassaan ja pakotettiin etsimään turvapaikkaa, uusi elämä turvallisessa maassa on kuin viljavaan maahan kynnetty siemen, joka on valmis puhkeamaan kukkaan.

Kuten runoilija Veysel sanoi kuuluisassa runossaan:
“Annoin yhden siemenen, se antoi minulle takaisin neljä peltoa Uskollinen rakkaani on multainen maa” Nuo siemenet löytyvät täältä..

Tuntemattoman viisauden ohjauksen seurauksena nuo paikat, mihin putosimme, olivat maita, joiden luonne oli kaukana omasta uskonmaailmastamme. Kuten sanonta sanoo: “Ihminen on sen vihollinen mitä hän ei tunne.” Samaan tapaan, me olimme aina olleet ennakkoluuloisia ulkomaita kohtaan, sillä emme tunteneet niitä tarpeeksi hyvin. Kun asuimme täällä, ymmärsimme jälleen, että ero välillämme oli vain Neguksen, kristityn kuninkaan, sauvallaan piirtämän viivan mittainen.

Lisäksi, olimme sitten missä olimmekaan, eikö taivas yllämme ole kuitenkin sama? Eikö yllemme nouseva aurinko, viilentävä tuuli ja Jumalan armona tuntemamme sateet ole samoja? Eikö se maaperä jonka päällä kävelemme ole sitä samaa Veyselin rakastamaa uskollista tannerta? Sitä paitsi, eikö tavoitteemme ole kasvattaa ruusuja kaikkialle missä päädymme olemaan? Ei ole ongelma jos sydämemme ovat surullisia, ajatuksemme hajanaisia, kätemme murtuneita ja lehtemme pudonneita. Aivan kuin kotimaan puilla, jota eivät juurru maissa missä ne eivät ole tottuneet kasvamaan. Silti, kukkaset lisääntyvät, hedelmät runsastuvat ja ominaisuudet periytyvät sukupolvelta toiselle. Onko meillä muuta mahdollisuutta kuin yrittää parhaamme mukaan itää, käyttäen hyväksi menneisyyttä mutta katsoen kohti tulevaisuutta, näissä uusissa kodeissamme? Täten nyt, kuin karmiininpunaiset unikot, jotka kasvavat spontaanisti kullankeltaisten tähkien seassa suurilla viljapelloilla, on aika itää maanpakomme kohteessa.
Jospa...

Hasan Duman

To Revive In Exile

Which one is more difficult, to go or to stay? We never felt ourselves in such a predicament at the beginning. We never got stuck in such a whirlpool even when our beloved ones broke off their relations with taking account of labels slandered to us, only because we had different thoughts, when we felt very desperate and helpless with being left alone among crowds.

Contrarily, we always had a glimmer of hope in our timid hearts. Our belief 'This too shall pass' was always keeping us hopeful for the future. Until the day when the feeling of worrying defeated our feelings of confidence and safety even at our homes…

Well, are not the prisons 'Medresa of Prophet Joseph'1 for us? But what about our families…? Our innocent children, victim husbands and wives…?

One day, in our wounded hearts, when the worry of 'What will happen to our beloved ones?' stuck in our minds and captured our all thoughts and when grieves began to burn our hearts, we found ourselves in this heavy dilemma.

However; it did not last long. What else could be done when our homeland was made unbearable for us and those we knew as friends broke off their relations with us? Even if the end may be unknown, and the distances are far or unknown, we were subjected to the asylum helplessly and were scattered around unfamiliar lands like seeds.

And, many thanks to the Creator of all, it was not an end to be scattered in the air for a grain of seed and to fall among the split lands alone. Contrarily, falling off it to the ground means a new beginning. When a seed falls on the soil, it blossoms, bears fruit and gives a ten from one. For innocent people who were deprived of their legal rights in their homeland and were forced to seek refuge, a new life in their countries of asylum is as a seed planted in fertile soils, ready to blossom.

As Poet Veysel also said in his famous poem; "I gave one seed; it gave me four fields in return My faithful beloved is black soil" Here we are those seeds.

Due to a pearl of unknown wisdom, these places where we fell were the lands far from our belief and imagined world. As the proverb says 'Human is the enemy of what he or she does not know', similarly, we were always prejudiced to foreign lands as we did not know about them enough. As we lived here, we realized again that the difference between us was only as much as Negus, the Christian King, drew a line with his rod.

Moreover; wherever we are, isn't the sky above the same? Isn't the sun rising above us, the wind that cools us down, and the rains that we know as the grace of God is the same? Aren't the places we are walking are the same land with Veysel's loyal beloved?

Besides, isn't it our goal to grow roses in wherever we are?

It is not a problem whether our hearts are sad, our thoughts are confused, our arms are broken and our leaves fall off. Just like the native trees which cannot take root in the lands of which they are unfamiliar grow, their flowers multiply, their fruits become abundant and their characteristics are passed on from generation to generation, do we have another chance than sprouting from past to future in these new homes?

So now – like the crimson poppies that grow spontaneously among the golden – yellow ear of grains in the vast fields of crops, it is time to sprout in the place where we are in exile. Let us…

Hasan Duman

Vaiennetun Turkin Puolestapuhujia

Kun Turkin presidentti julisti pahamaineisessa puheessaan, että “vanhaa Turkkia Eienää ole. Tämä Turkki on uusi Turkki ”, tarina turkkilaisesta autoritaarisuudesta oli kerta toisensa jälkeen saanut uuden luonteen.

Heinäkuun 2016 jälkeen Turkin hallitus on vanginnut väärin 130 214 kodinhoitajaa, opettajaa, kansalaisjärjestöjen työntekijää, tutkijaa, tuomaria, syyttäjää ja toimittajaa. Aikaisemmin sisäpiiriläiset ja ulkopuoliset ylistivät Turkin tasavaltaa siitä, että se muodosti tehokkaan demokratisointimallin.

Uudessa Turkissa hiljaisuus hallituksen epäihmillisiä lakeja vastaan, joukkovankeus ja yleisten ihmisoikeuksien toistuvat rikkomukset ovat kuitenkin tulleet ainoaksi normiksi. Hallinnossa, joka on Itä-Euroopan ja Keski-Aasian oikeusvaltion pahin puolustaja, 187 tiedotusvälinettä on suljettu ja 308 toimittajaa, mukaan lukien Idil Eser, Ahmet Altan, Hidayet Karaca, Aslı Erdoğan, Şahin Alpay, Selahattin Demirtaş ja Andrew Brunson ovat valtion poliittisia vankeja.

Erimielisyydet Uudessa Turkissa puuttuvat. Ihmisoikeudet Uudessa Turkissa puuttuvat.

Ihmisarvon kunnioittaminen Uudessa Turkissa puuttuu. Olemme joukko lakimiehiä, tuomareita, tutkijoita, toimittajia ja satoja aktivisteja, jotka vaalivat demokraattisia ihanteita ja yleisiä ihmisoikeuksia. Olemme Erdoganin hallinnon etsimiä omantunnonvankeja, poliittisten vankien sukulaisia ja uhreja, jotka ovat menettäneet työpaikkansa, omaisuutensa ja perheenjäsenensä nykyiselle hallinnolle, jota kutsutaan mafian valtioksi.

Olemme hiljennetyn Turkin puolestapuhujia. Me, asianajajat, olemme pyrkineet puolustamaan hiljaisen Turkin oikeuksia, kunnesyleiset ihmisoikeudet ja demokraattinen hallinto ovat vakiintuneet ja niita ylläpidetaan Turkin tasavallan tärkeimpinä prioriteetteina.

AST Se on lainaus.

Proponents of Silenced Turkey

When the Turkish President declared in an infamous speech that “old Turkey no longer exists. This Turkey is new Turkey”, the story of Turkish authoritarianism had once and for all taken on a new character. Since the July of 2016, the Turkish government has improperly imprisoned 130,214 homemakers, teachers, NGO workers, academics, judges, prosecutors and journalists.

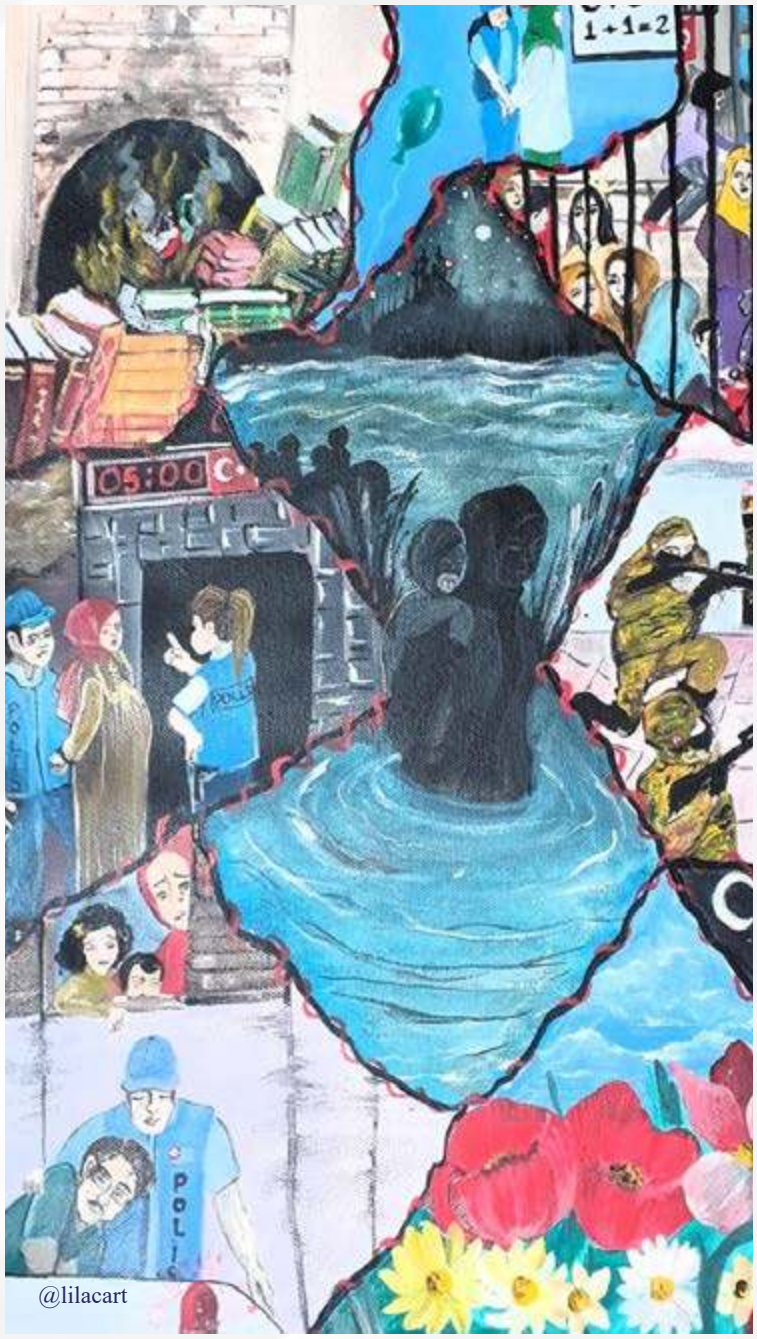
Once upon a time, the Republic of Turkey was lauded by insiders and outsiders for constituting a powerful model for democratization. In New Turkey, however, silence against the regime’s draconian laws, mass imprisonment, and frequent violations of universal human rights has become the sole norm.

In a regime which ranks as the worst upholder of the rule-of-law in Eastern Europe & Central Asia, 187 media outlets have been shut down and 308 journalists, including Idil Eser, Ahmet Altan, Hidayet Karaca, Aslı Erdoğğan, Şahin Alpay, Selahattin Demirtaş, and Andrew Brunson are political prisoners of the state. Dissent in New Turkey is absent.

Human rights in New Turkey are absent. Respect for human dignity in New Turkey is absent. We are a group of lawyers, judges, academics, journalists, and hundreds of activists who cherish democratic ideals and universal human rights.

We are prisoners of conscience wanted by the Erdogan’s regime, relatives of political prisoners, and victims who have lost their jobs, property, and family members to the current administration which has been described as a Mafia State. We are the Advocates of Silenced Turkey.

We, the Advocates, have made it our mission to champion the rights of Silenced Turkey until universal human rights and democratic governance are established and sustained as the utmost priorities of the Republic of Turkey.

@lilacart

Tiedätkö Kuka Olen?

Näet minut joskus epätoivoisten isien olkapäillä, ylittämässä raivoavaa jokea.
Joskus taas hoivaavien äitien sylissä, ylittämässä rajaporttia kylmässä yössä.
Joskus olen ihmisen vatsassa, yhdessä seitsemästäkymmenestä.

Pienessä veneessä meren aalloissa, tanssimassa kuoleman kanssa.
Joskus olen lapsi isälle, joka on kaivannut kotikaupunkiaan neljä pitkää vuotta.
Olen seuralainen, joskus isättömille ja joskus äidittömille lapsille. Joskus olen molemmat.
Olen toivo isälle, joka voi pelastaa minut tyrannian alta.
Olen murhe niille, jotka eivät siihen kykene.
Olen lapsi, jonka oikeutta elää rajoittavat ne, jotka näkevät maailman heidän omana suurena palatsinaan.
Olen tulevaisuutesi!

Fikret Bülbül

Do You Know Who I Am?

You can see me sometimes on the shoulder of desperate fathers, trying to cross a raging river, and sometimes on the warm lap of a caring mother, trying to cross the border gate in a cold night.
Sometimes I am in the stomach of one of 70 people in a small boat dancing with death among the raging waves of the sea.
And sometimes I am child of a father who has been longing for his hometown for four years.
I am companion of sometimes fatherless, sometimes of motherless kids, and sometimes of both.
I am the hope for a father who can abduct me from tyranny, but grief for those who cannot.
I am the child whose right to live is restricted by those who see the big World as their own palace.
I am your future!

Fikret Bülbül

Ömer Tosun

Anna Kotikaupunkini Minulle Takaisin

Anna kotikaupunkini minulle takaisin
Kimppu toivoa, kukkasia;
Orvokkeja, tulppaaneja, ruusuja
Visertäviä satakieliä
Älä anna sieluni olla paitsi
Neljän vuodenajan loistoa,

Anna kotikaupunkini minulle takaisin
Elämien tähden, joilta on riistetty sini
Tuskien tähden, sisälläni, liiman lailla leviävien
Antaa laulujen ja balladien kaikua
Ja antaa silmien kestää kaiken

Anna kotikaupunkini minulle takaisin
Kaupunkien joukkoon kadonneen!
Kaadettu, kaikki hyvyyden rippeet
Sydämet, uskonsa menettäneet
Kuin menetetty rakkaus, sypressilehdossa

Anna kotikaupunkini minulle takaisin
Ei enää hehkuvia katseita, eikä lämpimiä sydämiä
Myrkkykatkoa vain
Ei tunne hellyyttä tai armoa
Raivo kasvaa
Kaiken jälkeen, katkeraa surua, murhe jää.

Anna kotikaupunkini minulle takaisin
Minun kuuluisi kasvaa kaipuun kanssa
Siemailen katkeraa kuin kupillista teetä
Joka päivä, minun kuuluisi vahvistua, sisälläni
Vaikka rakkaani vieraantuisivat
Murtuneella sydämellä
Päihittäisin itseni
Jonain päivänä, jonain aamuna

Anna kotikaupunkini minulle takaisin
Yön synkissä kutreissa
Antaa katkeran syventyä
Hyvät uutiset odottavat taivaassa
Antaa niiden odottaa
Kärsivällisyys kuin nauhaa
Aamu koittaa aina
Olemme jo omistaneet elämämme
Vaikka sydämemme ovat murtuneet
Emme koskaan anna periksi

Give My Hometown Back To Me

Give my hometown back to me
A bunch of hope flowers;
Violets, tulips, roses
Chirping nightingales
Don’t let my soul lack
From glittering four seasons,

Give my hometown back to me
For lives, deprived of blue
For the agonies inside me, scattering like a glue
Let the songs and ballads echo
And let the eyes wait through

Give my hometown back to me
What have disappeared in its cities!
Toppled, all the things that remained from goodness
Hearts have already abandoned faithfulness
It has been a lost love in grove of cypress

Give my hometown back to me
No more shining looks, nor warm hearts
Hemlock is what
Unaware of affection and mercy
Rages increased
After all, bitter, sadness, grief remained.

Give my hometown back to me
I should get strong with yearning
Sipping the bitter like a cup of tea
Each day, I should grow inside me
Even if my beloved ones become stranger
With my broken heart
I should defeat me
One day, one morning

Give my hometown back to me
At the dark earlock of the night
Let the bitter deepen more
Good news waiting at the heaven
Let it last more
Patience just as a lace
For the dawn it will suddenly come up
We already devoted our life
Even if our hearts are broken so rough
We never give up

Yasar Becene

Heibat Ahmadi
Ali Shabani

Isä, oletko se sinä?

@karincart

Joku koskettaa olkapäätäni: ”Ahmet, minun Ahmet”.
Isäni... Voisiko se olla? Minusta tuntuu, että näen taas unta. Se ei haittaa.
Ahmet, poikani, minä saavuin!
Mutta se ei voi olla totta. Tämän täytyy olla unta. Tunnen itseni hyvin väsyneeksi. En pysty avaamaan silmiäni. En pysty katsomaan onko isäni todella siinä.
Ahmet, herää poikani, me olemme lähdössä.
Se on isäni ääni. Hän hivelee hiuksiani; hän ravistelee minua, jotta heräisin. Kykenen hädin tuskin avaamaan silmäni.
Isä! Isukki! Miten tämä on mahdollista? Miksi he päästivät sinut menemään? Rakas isäni… En kykene puhumaan, sillä minulla ei ole voimia avata suutani.
Isäni hymyilee minulle hellästi.
- Ahmet, pikkuiseni, olemme lähdössä.
Haukon henkeäni isääni kohti. Miten voisin mennä täältä minnekään? Kun olen niin sairas! Hän koskee huuliani pehmeästi.
- Isä! Isukki!
Puhun. Minä puhun. Kun puhun isälleni, tunnen parantuneeni hieman.
- Miten pääsit tulemaan, isä?
- Pikkuiseni, lähdetään.
- Mutta miten? Olen sairas. Etkö näe? Olen tiputuksessa. Miten voisimme lähteä? Miten pääsit tänne? Missä äitini on?
Minua pelottaa. Mitä täällä tapahtuu?
Hän hivelee päätäni ja hiuksiani. Sitten hän laittaa kätensä sydämelleni.
- Pikkuiseni, mennään! Olemme lähdössä.
Tunnen oloni helpottuneeksi. Aivan kuin tuska alkaisi hälvetä kehostani.
- Isä, miten pääsit tulemaan tänne? Milloin saavuit?
“Oletpa jääräpäinen tenava”, hän sanoo hymyillen ja istuu vierelleni.
- Olen nyt täällä. He päästivät minut menemään. Eikö äitisi kertonut?
- Ei, kukaan ei kertonut. Oletko nyt siis vapaa?
- Kyllä, kultaseni, olen vapaa. Olen täällä kanssasi.
- Missä äiti on? Missä hän on?
- Hän odottaa meitä siellä. Meidän pitää mennä nyt.
- Mutta miten, isä? Etkö näe? Olen tiputuksessa.
Hän ottaa happinaamarin hitaasti pois kasvoiltani.
- Katso! Olet nyt vapaa. Olet parantunut.
- Mutta miten, isä? Olin hyvin sairas. Miten paranin niin nopeasti?
- Kaikki se on ohi, Ahmet. Allah paransi sinut. Nyt mennään.
- Isä, minne me menemme? Mitä nyt tapahtuu? Käytävässä on hoitajia. He eivät päästä minua lähtemään.
- Et enää tarvitse heidän apuaan. Olet parantunut. Olet nyt vapaa. Tule poikaseni, tule syliini. Nyt mennään.
- Minne? Kotiinko?

- Kyllä, kotiin. Muutimme uuten taloon. Se on hyvin kaunis. Eikö sinua ala jo kiinnostaa? Lähdetään, nyt heti.
- Okei, mutta miksi meidän pitää kiirehtiä? Isä, et kai aio siepata minua?
Hän hymyilee "Oletpa jääräpäinen tenava", hän sanoo uudestaan. "Tuhlaamme aikaa. Miksi sieppaisin sinut? Olet oma poikani. He kertoivat että olet parantunut, joten tulin hakemaan sinua."
- Niinkö isä? Onko tämä unta?
- Mennään.
- Mutta isä, sanon, nousten hieman sängyllä. Miten se on mahdollista? Nousin ylös, mutta en pystynyt edes liikkumaan. Mutta, ah... Tiputus satuttaa kättäni.
Isäni hellii kämmentäni ja ottaa tipan varovaisesti pois. Sitten hän laittaa kätensä rinnalleni.
- Kaikki on hyvin. Olet nyt vapaa.
Nousen ylös hieman enemmän. Huomaan kykeneväni istumaan. En voi uskoa tätä. Olen todellakin terve.
- Isä, olen terve.
Halaan isääni. Kaipasin häntä niin paljon.
- Missä äiti on? kysyn, katsoen ympärilleni.
- Hän odottaa meitä. Tule pikkuiseni, tule syliini.
- Mutta millä me menemme, isä? Lempileluautoni on kaapissa. Älä unohda sitä.
Isäni hymyilee hellästi ja hivelee jalkaani.
- Uudessa talossa on paljon leluja. Yllätyt kun näet. Ja naapureilla on sinun ikäisiäsi lapsia.
- Niinkö?
- Tulet heidän kanssaan varmasti hyvin toimeen.
- Onko äiti myös siellä?
- Kyllä, pikkuiseni. Hän kokkaa lempiruokiasi. Naapurin lapset on myös kutsuttu kylään. Kaikki odottavat sinua siellä.
Tunnen itseni rauhoittuneeksi. Uusi talo ja lelut alkavat kiinnostaa.
- Okei, isä. Mennään.
Isäni hymyilee minulle. "Allah!" hän sanoo. Hän hivelee jalkojani. Ne kutiavat. Jalkani tuntuvat nyt paremmilta.
- Tule poikaseni. Lähdetään täältä.
Sisälläni on rauha jota on mahdotonta kuvailla. En ole koskaan eläessäni tuntenut itseäni niin onnelliseksi. Halaan isääni.
Onneni välittyy ilman sanoja.
Leijuessamme kohti uutta taloamme...

Özlem Aydın

Ümmü Körkü

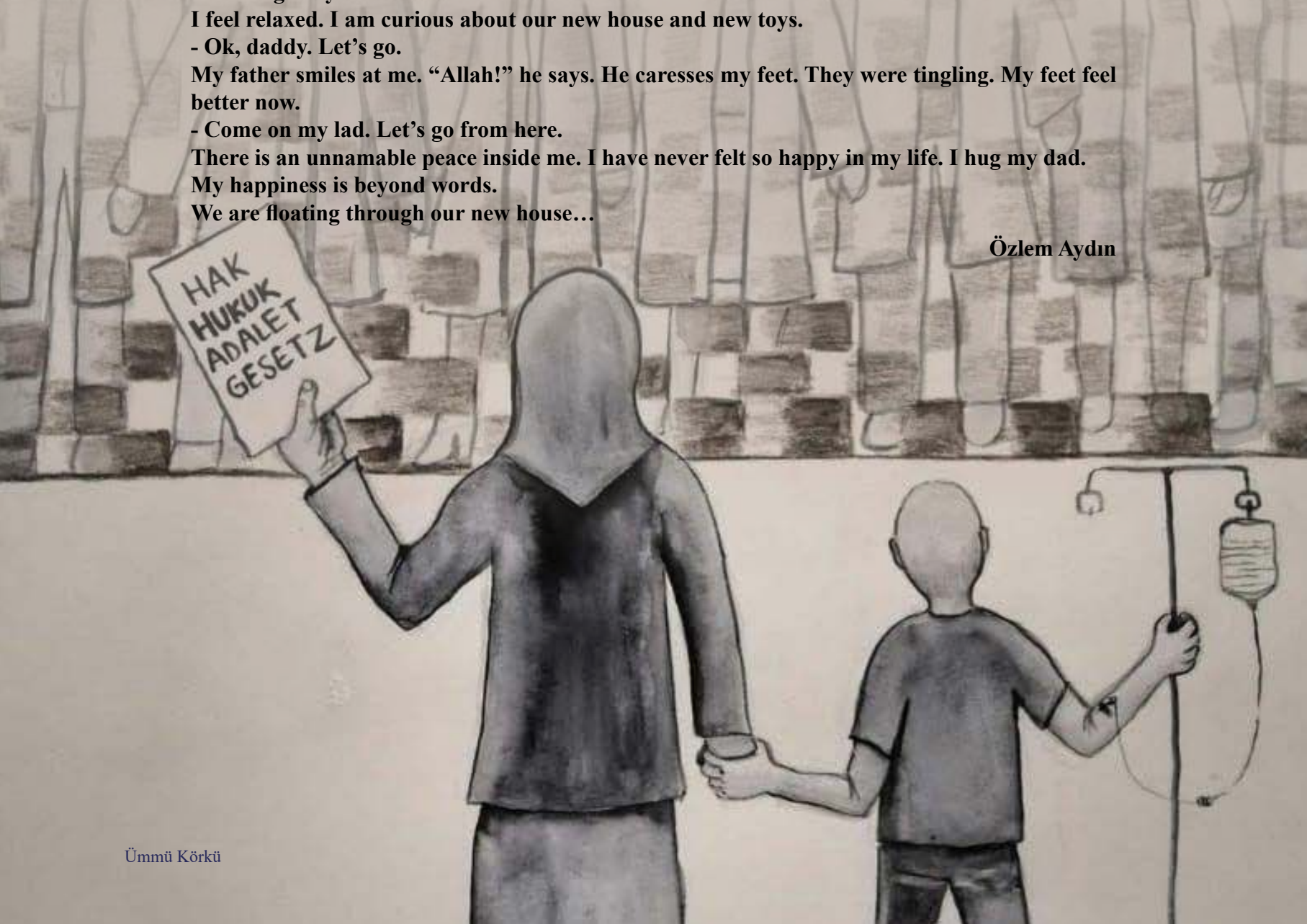
@soulfulcanvasses

Daddy, Is That You?

Someone touches my shoulder: “Ahmet, my Ahmet”.
My dad… Can it be? I think I am having a dream again. I don’t mind.
- Ahmet, I came, my lad!
But it cannot be. This should be a dream. I feel myself very tired. I cannot open my eyes. I cannot look whether it is really my father who came.
- Ahmet, wake up my son, we’re leaving.
It is my father’s voice. He is caressing my hair. He shakes me to awake. I can hardly open my eyes.
Dad! Daddy! How can it be? How did they allow you to come? My dear father… I cannot speak as I don’t have power to open my mouth.
My father is smiling at me gently.
- Ahmet, my little one, we are leaving.
I am gaping at my father restlessly. How can I go from here? As I am so! He touches my lips softly.
- Dad, daddy!
I speak, I am speaking. When I say my father, I think I healed a little.
- How did you come, daddy?
- My little one, let’s go.
- But how? I am ill. Don’t you see? I am on a drip. How can we go? How did you come here? Where is my mom?
I am scared. What is happening?
He is caressing my hair and head. Then he puts his hand on my heart.
- My little one, let’s! We are leaving.
I feel relieved. As if pains at my body are wearing off.
- Dad, how could you come here? When did you come?
“You, stubborn kid” he says with smiling. And he sits beside me.
- I am here along now. They released me. Didn’t your mom tell you?
- No, nobody told me. So, are you free now?
- Yes, my dear. I am free. I am here with you.
- Where is my mom? Where is she?
- She is there waiting for us. We need to go.
- But how, daddy? Don’t you see? I am on a drip. He is taking out respirators slowly.
- Look! You are free along now. You got better.
- But, dad! How? I was very ill. How did it happen in a while?
- All finished my Ahmet. Allah made you heal. Let’s go.

- Where will we go, dad? What is happening? Nurses are at the corridor. They don't let me go.
- You don't need their help anymore. You have healed. You are free. Come on my lad, come to my lap. Let's go now.
- Where? To our house?
-Yes, to our home. We moved to a new house. It is very beautiful. Don't you wonder? Let's go right away.
- Ok but why do we hurry? Dad! Are you abducting me?
He smiles. "You, stubborn kid" tells him, again. "We are wasting time. Why should I abduct you? You are my son. They told you healed and you can go. So I came to get you."
- Really, dad? Is this a dream?
- Let's go.
- "But, daddy" I say, standing on the bed. How can it be? I stood up. But I couldn't even move. But, ah! Serum hurt my arm. My father caresses my arm and takes serum out of my arm gently. Then he caresses my chest.
- It is ok, you are free now.
I am standing a little more and sit down. I can't believe. I am really well.
- Daddy, I am well.
I hug my father. I missed him so much.
- "Where is my mom?" I ask, looking around.
- She is waiting for us. Come, my little, come to my lap.
- But, how will we go, dad? I have my favorite toy car in the wardrobe. Don't forget it.
My father smiles gently and caresses my leg.
- We have lots of toys in our new house. You will get surprised when you see. And our neighbors have kids at the same age of you.
- Really?
- You will get on well with them.
- Is my mom there now?
- Yes, my little. She cooked your favorite dishes. She also invited kids of neighbours. Everyone is waiting for you there.
I feel relaxed. I am curious about our new house and new toys.
- Ok, daddy. Let's go.
My father smiles at me. "Allah!" he says. He caresses my feet. They were tingling. My feet feel better now.
- Come on my lad. Let's go from here.
There is an unnamable peace inside me. I have never felt so happy in my life. I hug my dad. My happiness is beyond words.
We are floating through our new house…

Özlem Aydın

Ümmü Körkü

Kirurgin Menestystarina: ”60 Dollaria Jäljellä Taskussani”

Olin nuori, menestyksekäs ja taitava kirurgi ja työskentelin luennoitsijana eräässä Turkin yliopistoista. Minulla oli menestyksekäs akateeminen ura ja kirurgiset toimenpiteeni olivat lisäksi maailmanlaajuisesti suosittuja. Korostin myös terveysorganisaatioiden merkitystä ulkomailla.

Toimin esimerkiksi aikanaan Turkin ja Guinea-Bissaun välisen terveysorganisaation johtajana. Se oli alansa suurin Turkin ja Afrikan välinen organisaatio. Lahjoitimme 30 sänkyä, 6 tonnia lääkkeitä sekä yhden ultraäänikoneen maan ainoalle sairaalalle, nimeltään Simao Mendes -sairaala. Paikalliset ja merkittävät ihmiset olivat hyvin tyytyväisiä toimintaamme ja kysyivät olisiko meillä puolestamme joitain toiveita. Kerroimme haluavamme avata sinne koulun ja kasvattaa koulutettuja ihmisiä. He olivat hyvin tyytyväisiä tarjoukseemme ja se johti ensimmäisen turkkilaisen koulun avaamiseen Guinea-Bissaussa. Tammikuussa 2016 minut kutsuttiin tutkijaksi arvostettuun amerikkalaiseen yliopistoon kuudeksi kuukaudeksi. Ostin paluulippuni hieman ennen kuuden kuukauden päättymistä. Vallankaappausyritys ei ollut vielä tapahtunut Turkissa, mutta asiat olivat selvästi menossa huonompaan suuntaan. Minun oli tarkoitus palata takaisin kotikaupunkiini, jossa sairas äitini odotti minua. Äitini lisäksi, tarkoituksenani oli osallistua apulaisprofessuurin kokeisiin.

Tavallisesti tutkijoiden virkakausi oli tammikuun lopusta kesäkuun loppuun vuonna 2016, mutta viranomaiset olivat asettaneet loppuajankohdaksi heinäkuun kesäkuun sijaan. Tästä syystä meidän täytyi viettää yksi ylimääräinen kuukausi Amerikassa. Heinäkuun 15. päivän vallankaappausyrityksen jälkeen peruimme lentolippumme ja päätimme jäädä Amerikkaan. Tiesimme, että jos palaisimme Turkkiin, minut pidätettäisiin aivan kuin kaikki ystäväni, jotka oli pidätetty. Hallituksen asettamien asetusten seurauksena, pankkitilimme ja luottokorttimme oli jäädytetty. Siksi muutimme pieneen asuntoon. Meillä ei ollut kuin 60 dollaria käteisenä.

Viisumimme oli mennyt umpeen, joten ainoa vaihtoehtomme oli hakea turvapaikkaa Yhdysvalloista. Menetimme kaikki rahamme. Minun täytyi odottaa kuusi kuukautta saadakseni työluvan. Tänä aikana työskentelin tarjoilijana ja autonkuljettajana. Uskoin aina, että miten tahansa me elimmekään, rikkaana tai köyhänä, kaiken sen on Jumalamme meille antanut. Seuraavina päivinä löysin rahtialan töitä. Nyt työskentelin vähemmän, mutta ansaitsin enemmän. Vapaa-aikanani opiskelin kokeita varten, jotka mahdollistaisivat lääkärinä työskentelyn Yhdysvalloissa. Läpäisin kokeet ja ansaitsin toimilupani. Kolmen kuukauden ajan, hain lääkärin töitä useista paikoista, mutta minua ei palkattu yhdessäkään. Niiden kolmen kuukauden jälkeen, sain tarjouksen eräästä Yhdysvaltain arvostetuimmista yliopistoista. Työskentelisin nuorempana operatiivisena kirurgina.

Olin todella innoissani ja onnellinen. Muutimme kaupunkiin, jossa aioin työskennellä. Aloimme elää paremmissa olosuhteissa. Meistä tuli köyhiä, eikä meillä ollut mitään. Jumala antoi kuitenkin kaiken takaisin kolmen vuoden jälkeen. Olimmepa rikkaita tai köyhiä, rukoilimme aina ja kiitimme Jumalaa. Jatkamme rukoilua Turkin viattomien puolesta. Toivomme, että kaikki viattomat vapautettaisiin mahdollisimman nopeasti.

Success Story Of A Surgeon: ‘60 Dollars Left In My Pocket’

I was a young, successful and talented surgeon who worked as a lecturer in one of the universities in Turkey. I had a successful academic career and my surgeries were also world wide popular. I was also giving importance to health organizations abroad.

For example, once I was the director of a health organization from Turkey to Gine Bissau and it was the most extensive organization done between Turkey and Africa. We donated 30 beds, 6 tons of medicine and 1 ultrasound device to the only hospital of the country, Simao Mendes Hospital. The local and notable people became very pleased and asked our wishes. We told them that we can open a school here and grow educated people.

They were pleased with our offer and it led first Turkish school to be opened in Gine Bissau. In January, 2016 I was invited to a prestigious university in America as research scientist for 6 months. I bought my return ticket a short time before the end of 6 months. There hadn’t been the coup attempt in Turkey yet. But things were getting worse. I needed to return back to my hometown because my sick mother was waiting for me. Besides my mom, I also needed to enter exam of associate professor.

Normally research time was between the end of January and June, 2016 but officials had written July instead of June. For this reason, we had to stay one month more in America. After the 15th July coup attempt, we cancelled our flight tickets and decided to stay in America. We knew that if we had turned back to Turkey, I would have been arrested like my friends. Due to government’s decree laws, our bank accounts and credit cards were freezed. That’s why we moved to a small flat. We had only 60 dollars cash.

Our visa was expired so our only choice was to find asylum in the USA. We lost all of our wealth. I had to wait 6 months for work permit. During this time, I worked as a waiter and driver. I always believed that whatever we lived; poorness or richness, all of them are given by our God. In the upcoming days, I found a cargo job. Now I was working less but earning more. In my leisure time, I was studying lesson to pass the exams to be a doctor again. I passed the exams and received my certificate. For 3 months, I applied many different places for working as a doctor but I wasn’t accepted. After 3 months, I got an offer from one of the most prestigious universities of the USA. I was going to be the second surgeon in operations. I was very excited and happy. We moved to the town where I was going to work. We started to live in better conditions. We became poor and had nothing but after 3 years, God gave us everything back. Whether we were rich or poor, we always prayed and thanked God. We go on praying God for innocents in Turkey. Hope all of the innocents will be released as soon as possible.

1. Voitko kertoa meille itsestäsi?

Olen Kimmo Vanha-Juhe ja toimin Loimaan evankelisessa kansanopistossa koulutuspäällikkönä. Tehtävänäni on vastata opinnoista ja opiskelijoista opistossa sekä käytännössä huolehtia siitä, että opiskelu sujuu ja kaikki toimii niin kuin pitääkin.

I'm Kimmo Vanha-Juhe and I'm working as an education manager at Loimaa Evangelical Folk High School. My job is to be responsible for the studies and students at the college and to make sure that everything goes smoothly and everything works as it should.

2. Oletko koskaan käynyt Turkissa tai tutustunut kenenkään turkkilaiseen ennen meitä?

En ole koskaan käynyt Turkissa. Ensimmäiset turkkilaiset tapasin Punkalaitumen vastaanottokeskuksessa loppuvuodesta 2018. Tuolloin tapaamissani turkkilaisissa huomioni kiinnittyi korkeaan motivaatioon suomen kielen opiskelua kohtaan.

I've never been in Turkey. The first Turks I met at the Punkalaidun Reception Center in late 2018. In my meeting with Turks my attention was focused on high motivation studying Finnish language.

3. Teidän koulu opettaa opiskelijoita, jotka menettivät työnsä kotimaassa. Heitä pidettiin vankilassa ilman mitään selitystä. He ovat turkkilaisia naisia ja miehiä. Mitä te ajattelette Suomen kansalaisena ja opettajana meistä?

Ajattelen niin, että on surullista, että ihmiset syystä tai toisesta joutuvat jättämään kotinsa sekä entisen elämänsä ja lähtemään etsimään uutta paikkaa elämiseen. Ajattelen myös, että turkkilaiset eivät ole lähteneet Turkista etsimään parempaa elämää, vaan he ovat lähteneet etsimään mahdollisuutta elää. En varmastikaan pysty koskaan täysin ymmärtämään, mitä nämä kaikki ihmiset ovat kotimaassaan ja matkalla kokeneet.

Työssäni haluan antaa parhaan mahdollisen avun näille yksittäisille ja perheellisille maahanmuuttajille heidän etsiessään omaa paikkaansa uudessa kotimaassa. Yritän aina ajatella työssäni myös sitä, että mitä minä tarvitsisin ja haluaisin jos olisin itse joutunut lähtemään. Valitettavasti en kuitenkaan pysty auttamaan kaikissa asioissa, mutta olen pyrkinyt toimimaan niin, että opiskelijamme voivat ja uskaltavat luottaa siihen, että täällä Loimaalla yritämme parhaamme. Aina lopputulos ei ole kuitenkaan se, mitä opiskelija haluaisi.

I think it's sad that people, for one reason or another, have to leave their homes and their former lives and start looking for a new place to live. I also think that the Turks have not left Turkey in search of a better life, but have gone out in search of a chance to live. Certainly I will never fully understand what all these people have experienced in their homeland and on their way.

In my job, I want to give the best possible help to these individual and family immigrants as they seek their place in their new home country. In my work, I always try to think of what I would need and wish if I had to go myself to foreign country. Unfortunately, I will not be able to help in all matters, but I have tried to work so that our students can and dare to trust that here in Loimaa we try our best. However, the end result is not always what the student would like.

4. Meitä kohdeltiin väkivaltaisesti vuosia Turkissa. Sitten me tulimme Suomeen ja ajattelemme, että Suomi on meidän uusi kotimaamme. Olemme kiitollisia, kun sinä ja kaikki opettajat olette kohdelleet meitä ystävällisesti. Te autatte milloin tahansa me tarvitsemme apua. Miten sinun mielestäsi me voisimme olla hyödyksi Suomelle?

Ajattelen niin, että Suomi hyötyy teistä jokaisesta jonakin päivänä. Milloin se päivä on, sitä me emme tiedä. Nyt jokainen teistä valmistautuu siihen päivään. Valmistautuessanne tärkeintä on suomen kielen opiskelu. Me suomalaiset tulemme hyötymään teistä enemmän, kun osaatte hyvin suomen kieltä. Toinen asia on suomen kielen oppimisen jälkeen oman paikan löytäminen Suomessa, kotiutuminen Suomeen. Siihen kuuluu oman ja joillekin uuden ammatin opetteleminen ja kouluttautuminen uudelleen uusiin tehtäviin.

Olen ollut 30 vuotta maanviljelijänä. Vertaan siis asiaa maanviljelijään joka kylvää viljaa. Nyt olemme laittaneet siemenen maahan ja annamme sille vettä ja lannoitteita. Myöhemmin korjaamme sadon, mutta sato voidaan korjata vasta kun vilja on valmista korjattavaksi. Jos leikkaan sadon liian aikaisin, tuhoan koko kasvun. Vain Jumala tietää milloin sato korjataan.

I think that one day Finland will benefit from each of you. When that day is, we don't know. Now, each of you is preparing for that day. When you prepare, the most important thing is studying Finnish. We Finns will benefit more from you when you have a good command of the Finnish language. Another thing is finding a place in Finland after learning Finnish. It involves learning a new profession and retraining for new jobs.

I've been in 30 years as a farmer. So let me compare this to a farmer who sows grain. Now we have planted the seed and give it water and fertilizers. We will harvest the crop later, but the harvest can only be harvested when the grain is ready for harvest. If I cut the crop too early, I will destroy all growth. Only God knows when to harvest.

5. Me olemme melkein kaikki korkeasti koulutettuja eli muun muassa opettajia, insinöörejä ja poliiseja. Millaiseen koulutukseen voimme hakeutua Suomessa, ja mitä voimme tehdä tulevaisuudessa Suomessa?

Jokaisella teistä on tuo sama kysymys. Hyvä, että katsotte tulevaisuuteen. Jokaiselle teistä löytyy oma paikka Suomessa. Kaikkea emme kuitenkaan näe vielä nyt. Sanon aina, että tärkeintä on nyt oppia mahdollisimman hyvin suomen kieltä. Se avaa myöhemmin ne ovet, jotka pitää avata.

Me opistolla olemme jo useamman kuukauden ajan etsineet yhteistyökumppaneita siihen, että löytäisimme jokaiselle teistä oman tien opiskelun kautta työelämään suomen kielen opiskelun jälkeen. Juuri tänään olen istunut palaverissa kahden henkilön kanssa miettimässä teidän jatkokoulutustanne. Olemme löytäneet erilaisia toimintamalleja, joita voimme käyttää sitten kun suomen kielenne on riittävällä tasolla. Oppiminen ja opiskeluun liittyvät asiat ovat asioita, joita me osaamme täällä ja pystymme opiskelijoitamme ohjaamaan eteenpäin sitten kun se aika on.

Each of you has the same question. It's good that you look to the future. Each of you has a place in Finland. However, we do not see everything yet. I always say that the most important thing now is to learn the Finnish language as well as possible. It later opens the doors that need to be opened.

For several months now, we here in Loimaa Evangelical Folk High School have been looking for partners to find a way for each of you through studying to work after studying Finnish. Just today I sat in a meeting with two people thinking about your education. We have found different operating models that we can use when your Finnish language is sufficient. Learning and studying are things that we know here and can guide our students forward when it's time.

6. Teidän koulu on tunnettu turkkilaisten keskuudessa Suomessa. Mitä sinä ajattelet, miksi tämä koulu on niin tunnettu?

Olemme avanneet uuden toimintamallin, joka ottaa huomioon perheet. Ensimmäinen perhe Loimaan evankelisessa kansanopistossa oli turkkilainen perhe. Olemme mahdollistaneet Loimaalla perheiden kaikkien henkilöiden hyvän elämän ja mahdollisuuden katsoa elämää eteenpäin. Opiskelijamme ovat ymmärtäneet erilaisen tapamme toimia ja haluavat kertoa tästä ystävilleen.

Kansanopistot ovat erityislaatuisia oppilaitoksia. Niillä on oma pedagoginen toimintamallinsa, internaatti pedagogiikka (asuntolassa asuminen). Sen mukaisesti oppimista ei tapahdu vain oppitunneilla, vaan myös kaikessa siinä, mitä opiskelijamme yhdessä tekevät. Meillä asuvat turkkilaisperheet ovat alkaneet tehdä yhdessä asioita. Yhdessä tekeminen kasvattaa yhteisöllisyyttä ja auttaa rakentamaan uudelleen omaa elämää.

We have opened a new approach that takes families into account. The first family at the Loimaa Evangelical Folk High School was a Turkish family. At Loimaa, we have made it possible for everyone in our families to have a good life and to look forward to life. Our students have understood our different way of working and want to tell their friends about it.

Folk high schools are special educational institutions. They have their own pedagogical operating model, internat pedagogy (living together in dormitory). Accordingly, learning occurs not only in lessons, but also in everything that our students do together. The Turkish families have started to do things together. Doing things together will increase their community and help them rebuild life.

7. Olisiko sinulla lisättävää?

Haluan toivottaa kaikille opiskelijoillemme kärsivällisyyttä - isot asiat eivät tule valmiiksi nopeasti ja luottamusta siihen, että asiat ovat etenemässä parempaan suuntaan.

I want to wish all our students patience - big things don't come quickly, and trust that things are moving in the right direction.

Kuolema Vankilassa

Gökhan Acikkollu oli eräs poikkeustilan jäljessä tapahtuneiden pidätysten ensimmäisistä uhreista. Vallankaappausyrityksen jälkeen, Turkki oli sekasortoisessa tilassa. Kadut täyttyivät sadoista tuhansista ihmisistä, jotka vastasivat hallituksen kutsuun vastustaa vallankaappaajia.

Meneillään olevien mielenosoitusten lisäksi, tragedioita tapahtui myös vankilan muurien takana. Historianopettaja ja perheellinen mies, Acikkollu, oli myös 24. heinäkuuta Istanbulissa pidätettyjen joukossa. Perheenjäsenet kuvaavat hänen kuolemaansa edeltäviä kolmeatoista kärsimyksen päivää seuraavalla tavalla:

”Häntä piestiin satoja kertoja terveystarkastusten aikana. Gökhan alistettiin jatkuvalle fyysiselle ja henkiselle kidutukselle. He painoivat häntä seinää vasten. 26. heinäkuuta, kaksi päivää pidätyksen sä jälkeen, vartijat potkivat häntä kylkiluihin. Kipu ei koskaan lakannut. Vammat on kirjattu tarkasti ruumiinavausraportteihin. Hänen ruumiissaan oli lukemattomia mustelmia ja murtuma rintakehässä.”

Kun hänen sukulaisensa olivat vastaanottaneet edesmenneen Gökhanin hallussa olleen omaisuuden, he tajusivat ettei hän ollut ottanut tärkeää diabeteslääkettään. Häneltä varmaankin estettiin sen ottaminen.

Acikkollua vastaan ei ollut koskaan esitetty selkeää epäilyä rikoksesta, eikä syytteitä koskaan nostettu. Hän halusi, tullessaan pidätetyksi, tietää pidätyksen syyn ja puhua asianajajalle. Poliisi hylkäsi nämä pyynnöt. Nöyryytys, väkivalta ja diabeteksen komplikaatiot seurasivat.

Gökhan pääsi puhumaan asianajajalle vasta kahdeksan päivää myöhemmin. Silmälasit murtuneena, heikossa terveydentilassa ja ilman lääkkeitä, hän ei kyennyt enää sietämään kaltoinkohtelua. Näin hän sanoi vankilassa: ”Allekirjoitan mitä vain haluatte. Olkaa kilttejä ja lopettakaa kidutus!”

Eräänä aamuna Acikkollun sellitoverit huomasivat ettei hän enää hengittänyt. Hänet vietiin sairaalaan, mutta apu tuli liian myöhään. Gökhan Acikkollu kuoli 5. elokuuta 2016.
Isä kertoo Acikkollun kuoleman jälkeen:

“He eivät salli meidän haudata hänen ruumistaan tänne Istanbuliin. He haluavat haudata hänet petturien hautausmaalle. Poikani sanotaan olevan isänmaanpetturi! Hän ei ole tehnyt mitään pahaa; hän ei ole syyllinen mihinkään. - - Veitte poikani mukananne. Miten kohtelitte häntä? Hän oli aiemmin terve ja nyt olemme matkalla hakemaan hänen ruumistaan. - - Emme pysty tekemään mitään. Emme voi valittaa, emmekä väitellä oikeuksiemme puolesta.

Gökhan Açıkkollu

AST

Death In Custody

Gökhan Acikkollu is one of the first casualties from the waves of arrests in a state of emergency. Turkey was in a chaotic situation immediately after the coup attempt. Hundreds of thousands filled the streets every day, called by the government to oppose the putschists.

But apart from the ongoing demonstrations, tragedies took place behind the prison walls. Acikkollu, history teacher and family man, was also arrested in Istanbul on July 24. Family members describe his 13 days of suffering until his death as follows:

“He was beaten hundreds of times during medical health checks. Gökhan was subjected to constant physical and mental torture. They pushed him against the wall. On July 26, two days after his arrest, the guards kicked him in the ribs. This pain never stopped. The injuries are documented in the autopsy reports. His body had countless bruises and a fracture in the chest. “

After the relatives received the belongings of the deceased, they realized that he had not taken his essential medication for his diabetes. He was probably denied this.

There was no concrete suspicion against Acikkollu, nor was there any charge. When he was arrested, he wanted to know the reason for the arrest and speak to a lawyer. The police rejected this. Humiliation, violence and a diabetes crisis followed.

It was only eight days later that he was able to speak to a lawyer. Broken glasses, poor health and no medication. He could no longer endure the abuse, so in prison he said: “I’ll sign what you want, but please stop torturing!”

One morning Acikkollu’s inmates noticed that he was no longer breathing. He was hospitalized, but any help was too late. Gökhan Acikkollu died on August 5, 2016. Explanation of the father after Acikkollus death:

“They don’t allow us to bury his body here in Istanbul. They want to bury him in a cemetery for traitors. My son is said to be a traitor to the fatherland! He didn’t do anything bad, he wasn’t guilty in anything. [...] You took my son with you; how did you treat him He was healthy before and now we are going to pick up his body. [...] We cannot do anything, we cannot complain, we cannot argue for our rights.“

Gökhan Açıkkollu

Missä Äitini On?

“Pelkäsin todella mennä sairaalaan synnyttämään. Suunnittelin saavani suurimman osan supistuksista kotona, jotta minua ei pidätettäisi”, sanoo Ayse Kaya haastattelussa, jonka hän antoi “Advocates of Silenced Turkey” -järjestön toimittajalle. Kuten monet Gulen-liikkeen äidit, Ayse Kayan elämä muuttui radikaalisti Turkissa tapahtuneen, niin kutsutun, vallankaappausyrityksen jälkeen vuonna 2016. Rouva Kaya, joka on Gulen-liikkeen kannattaja, työskenteli aiemmin voittoa tavoittelemattomalle organisaatiolle. Rva Kaya mainitsee haastattelussaan, että organisaatio oli täysin laillinen ja toimi lainmukaisen valtion viraston alaisuudessa, joka valvoi voittoa tavoittelemattomia organisaatioita ja teki niille pistotarkastuksia.

Turkin oikeusministeriön tilastot osoittavat, että yli 750 vauvaa on vangittuna äitiensä kanssa. Turkin rikoslain lain numero 5275, artiklan 16, pykälän 4 mukaan, rikoslain ja yleisen turvallisuuden mukaisten turvatoimien toteutus ei salli alle kuusikuukautisten vauvojen äitien, tai raskaana olevien naisten, pidätystä. Nämä rajoitukset eivät kuitenkaan koske Gulen-liikkeen kannattajia. Tämä julmuus ei rajoitu uusiin äiteihin ja vastasyntyneisiin vauvoihin, vaan se vaikuttaa myös koko Turkin uuteen sukupolveen.

Turkkilaisissa vankiloissa on yli 3000 lasta. Tämä kasvava nuori sukupolvi on nähnyt useita kidutuksia ja julmia käytäntöjä vankiloissa ja tuomioistuimissa. Prosessin aikana törmää helposti pikkulapsiin, jotka parkuvat tai itkevät lohduttomasti nähdessään vanhempansa käsiraudoissa. Joidenkin äitien täytyy ottaa vastasyntynyt vauva mukaansa vankilaan. Samalla toisten täytyy jättää lapsi kyyneleidensä kanssa isovanhemmilleen. Pahin tilanne kaikista on lapsilla, joiden molemmat vanhemmat ovat vankilassa ja joiden sukulaiset eivät suostu vastaanottamaan huoltajuutta. Nämä lapset lähetetään orpokotiin. Kuva (1) on pikkutytöstä, jonka isä on vankilassa ja jonka äiti vietiin oikeuden eteen ja pidätettiin. Monen tunnin odottelun jälkeen, pikkutyttö puhelee koiralleen, kysellen missä äiti voisi olla.

Kirjoitushetkellä ei ole olemassa mitään todisteita, mitkä liittäisivät Gulenin kannattajat vuoden 2016 epäonnistuneeseen vallankaappausyritykseen. Tämä ei kuitenkaan merkitse mitään Erdoganille ja AKP-hirmuhallinnolle. Artikkelissaan Tas (2017) kertoo: “Nyt kun he ovat torjuneet vallankaappauksen, voisi olettaa, että AKP kävisi läpi tarkkaan kaiken todistusaineiston ja paljastaisi totuuden heinäkuun 15. päivästä. AKP on sen sijaan osoittanut selkeää halveksuntaa faktoja kohtaan ja käyttänyt useita eri keinoja haitatakseen tapahtumien todellisen kulun tutkintaa ja pitääkseen saavuttamansa monopoliasema hallita tietoa epäonnistuneen vallankaappauksen tapahtumista. (sivu 6) Vaikka jos kuvittelisimme hetken, että Gulen-liikkeen jäsenet järjestivät vallankaappauksen, ei ole olemassa lakia, joka mahdollistaisi vastasyntyneiden vauvojen ja heidän äitiensä vangitsemisen. Oli totuus sitten mitä tahansa, on olemassa yksi muuttumaton todellisuus. Turkin vankilat ovat muuttumassa Turkin uuden sukupolven kidutuskeskuksiksi.

On paljon äitejä kuten Kaya, jotka asuvat kauheissa olosuhteissa Turkin vankiloissa tietämättä vangitsemisensa tarkkaa syytä. He elävät, toivonen tämän kaiken olevan vain suuri väärinymmärrys. He haluavat uskoa viranomaisten lopulta tajuavan virheensä. Vaikka me jaamme samat toiveet näiden uusien äitien kanssa, Erdoganin hallinto ei ole tehnyt elettäkään heidän vapauttamisekseen, huolimatta Covid-19 pandemian luomasta uhasta. Kaikkien äitien kohtaamien traumojen ja julmuuden lisäksi, täytyy myös ottaa huomioon uusien äitien psykologinen tilanne. Synnytysprosessi tuo monia tärkeitä fysiologisia ja psyykkisiä, sekä identiteettiin liittyviä, muutoksia naisen elämään.

Nämä muutokset kulkevat synnytysmasennuksesta (ns. vauvablues) erinäisiin synnytyksen jälkeisiin mielialahäiriöihin. (“Emotions of Motherhood”, n.d, sivu 0) Suurin osa äideistä kärsii vankilan heikko-

jen psykologisten ja fyysisten olosuhteiden vuoksi puutteista. Näitä ovat, esimerkiksi: olosuhteiden heikko hygienia sekä vauvatarpeiden, kuten vaippojen, äidinmaidonkorvikkeen ja vauvojen ravintotarpeiden puute.

Monet naiset ovat joutuneet, äitien vangitsemisten lisäksi, asumaan salaisissa piilopaikoissa, sillä he pelkäävät pidätetyksi tulemista ja vankeutta. Suurin osa näistä naisista kärsii kunnollisen terveydenhuollon puutteesta, köyhyydestä ja nälästä. Moni Gulenin kannattaja perheineen pakotetaan suoranaiseen yhteiskunnalliseen kuolemaan. Moni yrittääkin lähteä Turkista ylittämällä vaarallisen Evros-joen, toivoen löytävänsä paremman elämän ulkomailta.
AST Reporter, Nur Özer 15,5,2020

Where Is My Mother?

"I was so afraid to go to the hospital for delivery. I had planned to have the majority of my labor contractions at home so that I would not be taken into custody," says Ayse Kaya in an interview she gave to an Advocates of Silenced Turkey reporter. Like many mothers of the Gulen movement, Ayse Kaya's life took a radical turn after the so-called coup attempt in Turkey, in 2016. Mrs. Kaya, who is a Gulen movement supporter, used to work at a non-profit organization. Mrs. Kaya mentions in her interview that the organization was completely legal, operating under the appropriate government department that oversaw non-profit organizations, and subject to unannounced government audits.

The Turkish Justice Minister data indicates that there are more than 750 babies imprisoned with their mothers. According to the Turkish Criminal Code, Law No# 5275, Article 16, Section 4 the Implementation of Criminal and Security Measures prohibits the arrest of women with babies younger than six months and pregnant women. However, these regulations do not apply to Gulen movement supporters. This brutality is not limited to new moms, and newborns; it is also affecting the new generation of Turkey. There are more than 3000 children in the prisons of Turkey. This growing young generation has witnessed many tortures, and brutal practices in the jails, and at the courts. During this process, one can easily witness a child screaming, or crying uncontrollably as they see their parents in handcuffs. Some of the mothers have to take their newborns to prison with them, while others have to leave them in tears to their parents. Worst of all, there are many children whose mother and father were imprisoned and due to their relatives' unwillingness to accept guardianship, these children were sent to the orphanages. The picture (1) of a little girl whose father is in jail, and whose mother was taken to court and arrested. After many hours of waiting, the little girl is talking to a dog asking where her mother is.

As of now, there is no evidence that connects Gulen supporters to the attempted 2016 coup. However, for Erdogan, and the AKP regime, this does not mean anything. In his article, Tas (2017) states, "Having thwarted a coup attempt, one could plausibly assume that AKP would comb through the evidence gathered and reveal the truth of 15 July. Instead, AKP demonstrated an apparent disdain for facts and employed various means to obstruct the pursuit of truth and maintain its monopoly over the narrative of the abortive coup." (p.6) Even if we consider that the Gulen movement followers organized the coup, there is no law that allows imprisoning new mothers and newborns.

No matter what the truth is, there is one reality that is not changing; Turkey's prisons are turning into the headquarters of torture for the new generations of Turkey.

Like Mrs. Kaya, there are many mothers living in brutal conditions in the prisons of Turkey without knowing the exact reason for their imprisonment. They are living with the hope that all of this is a big misunderstanding, and that the authorities would eventually realize that they were making a big mistake. Even though we share the same hopes with these new mothers, the present status of the Erdogan regime has not made any attempt to release them despite the danger of the Covid-19 pandemic. Besides all the trauma and brutality, the mothers are facing, there is another crucial unforeseen fact, which is the psychological status of new mothers. The delivery process brings many crucial identity, physiological, and physical shifts in a woman's life. "These changes range from "baby blues" to a spectrum of feelings known as "postpartum mood disorders". ("Emotions of Motherhood", n.d, p.0). Besides the poor psychological and physical conditions in prisons, most mothers suffer from deprivations such as not having hygienic enough conditions, and the lack of baby diapers, baby formula, and attention to the nutritional needs of their newborns.

In addition to the mothers in jails, due to unforeseen conditions, many women are forced to live in secret locations with the fear of being taken into custody or imprisoned. Most of these women have been suffering from the lack of access to proper healthcare, and from starvation, and poverty. Today, many Gulen movement supporters are forced into civil death with their families, and many ended up with emigrating from Turkey via dangerous water crossing from Meric (Evros River) with the hope of finding new lives overseas.
AST Reporter, Nur Özer 15,5,2020

Äitinä Oleminen Turkissa

Minut pidätettiin ensimmäistä kertaa elämässäni syyskuun 12. päivänä 2017. päivänä jona poikani syntyi. Vauvamme syntyi vaikean, yhdeksänkuukautisen, raskauden lopputulemana. Pidätys tuli vain puoli tuntia synnytyksen jälkeen. Samalla kun olimme ilon ja onnemme huipulla, poliisi astui sisälle huoneeseen. Isyyden ja äitiyden antama onni katosi välittömästi. Ilon ja innostuksen korvasi pelko ja paniikki. En kykene selittämään tunteitani sinä hetkenä, eikä samaa tilannetta kokematon kykene ymmärtämään. Ajattelin, että he olivat tulleet hakemaan miestäni. Sanoin paniikinomaisesti poliisille:

"Hän on veljeni".

Mieheni astui ulos poliisien kanssa, Jumala apunaan. Uskon, että Jumalani oli se, joka sai heidät uskomaan, suojellen meitä sinä hetkenä.

Sitten ymmärsin, että he olivat tulleet hakemaan minua. He kysyivät jatkuvasti kysymyksiä, mutta mikään sanomani ei ollut tyydyttänyt heitä. He syyttivät minua valehtelemisesta.

Sanallinen väkivalta on hyvin kivuliasta juuri synnyttäneelle äidille, joka odottaa onnitteluja perheeltään.

He pyysivät minua antamaan jatkuvasti nimiä, tai muuten he ottaisivat minut talteen ja pidättäisivät minut.

Voi Luoja. Elin kauhean dilemman keskellä.

Minun kuuluisi tehdä toisen elämästä kurjaa pelastaakseni omani. Muuten poikani, joka oli saapunut maailmaan alle tunti aiemmin, eläisi kauheissa olosuhteissa minun takiani.

Ajattelematta kahdesti hylkäsin heidän tarjouksensa, sanoen:

"Jumalani! Annatpa sitten tuskaa Kunnian,
tai uskollisuutta Kauneuden tähden, Kaiken hyväksyn, Antamasi Tuska ja Armo ovat molemmat ihania."

Being A Mother In Turkey

I was detained for the first time in my life on September 12, 2017. The day when my son was born... Our baby was born at the end of a 9-month difficult period. It had been only half an hour since I gave birth. While we were feeling joy and excitement of this moment, the police came to the room. Delight of being father and mother vanished suddenly. Joy and excitement were replaced by fear and panic. Neither I can explain my mood at that moment, nor can one who hasn't experienced this situation understand.

I have thought they came for my husband and with a sudden panic:

"He is my brother" I said to the police.

My husband went out of cops with the help of God. I believe that it was my God that made them believe us and protected us at that moment.

Then I understood that they came for me. They were constantly asking me questions but were not satisfied with my answers and accusing me of telling lie. It was very painful for a mother who newly gave birth to be exposed to verbal violence while she expects compliments from her family.

They were constantly asking me to give names, otherwise they told that they will take me into custody, and that I will be arrested then.

Oh my God! I was living a grave dilemma.

I needed to make one's life miserable to save my life. Otherwise, I was going to cause my son who came to world before less than one hour to live in very bad conditions.

Without a second thought, I rejected their offer, saying;

"My God! Whether you give pain with Glory,
or you give loyalty with Beauty, All are wellcomed,
Both Grief and Grace from You are lovely."

Carlos Latuuf
Se on lainaus.

Burhanettin Yıldız

Tätä kesti kolme päivää. Vastasynnyttäneenä, koin vielä synnytyskipuja. En kyennyt edes tuntemaan äitiyden tunnetta. Minua kuulusteltiin kuin julmaa terroristia aikana, jona minun olisi kuulunut pysytellä kaukana stressistä.

Heidän täytyi vapauttaa minut kolmannen päivän päätteeksi sosiaalisen median painostuksen vuoksi. Eräs poliiseista, jonka sydämessä ei ollut tilaa myötätunnolle tai rakkaudelle, suuttui pahasti tämän takia, eikä suostunut allekirjoittamaan minut vapauttavia asiakirjoja. Mutta, koska käsky tuli syyttäjältä, hänen oli lopulta pakko allekirjoittaa ne.

Valitettavasti, 14 päivää myöhemmin, mieheni, joka oli päässyt pälkähästä poliisien kanssa sairaalassa, pidätettiin poliisin pysäyttämänä.

Meidän oli jälleen aika lähteä liikkeelle. Olin synnyttänyt keisarinleikkauksen avulla, mutta minun oli pakko matkustaa ennen kuin haavani olivat täysin parantuneet. Yritin olla menemättä yhdenkään viranomaisen luo siltä varalta, että minut olisi etsintäkuulutettu. Soitin vankilaan ja tiedustelin miehestäni, mutta he eivät antaneet mitään tietoja. En kuullut kymmeneen päivään mitään uutisia miehestäni. Itkin joka yö, kun katsoin poikaani, joka ei ollut edes kuukauden vanha. Minun täytyi olla vahva poikani vuoksi; yritin olla vahva.

Viimeisenä oljenkortenani lähetin veljeni vankilalle. Hän toi takaisin tiedon vierailupäivästä. Epäröin menemistä, mutta en voinut sietää menemättä olemista. Kun olin tavannut mieheni, pelkoni toteutuivat. Sairaalassa olleet poliisit saapuivat pidättämään minut uudestaan. He pilkkasivat minua. “Emmekös me vasta pidättäneet sinut?” “Miksi pidätämme sinut uudestaan?” he sanoivat virnistellen. Sitten he laittoivat minut poliisiautoon. Vaikka he tiesivät minun olleen vasta leikkauksessa, he ajoivat erityisen kuoppaisia teitä asemalle.

Yksi poliiseista sanoi: “Hän on ollut vasta leikkauksessa, joten olkaa varovaisia. Älkää tuoko meille ongelmia.” Autoa ajanut poliisi jatkoi vain ajamista, sanoen: ”Ja mitäköhän hänelle muka käy!”

Kysyin heiltä: “Uskotteko minun todella olevan terroristi?”

This situation lasted for 3 days. I newly gave birth and I still had labor pains. I even couldn’t feel the sense of motherhood. Besides all these, I was being subjected to interrogation like a brutal terrorist while I was expected to be away from stress.

At the end of third day, they had to set me free due to pressures on social media. One of the policemen whose heart has no room for affection or love became very angry because of this, and didn’t want to sign the release document. But as it was the command of prosecutor, he had to sign it.

Unfortunately 14 days later, my husband who could go out among the police at the hospital was arrested during a criminal control check.

Again it was time to get going for us. I had a caesarean birth and I was obliged to travel before my wounds healed completely. I tried not to go any official authorities in case there would be a warrant about me. I called the prison to ask about my husband but they didn’t give any information. For ten days, I couldn’t get any news from my husband. Every night, I was crying, with looking at my baby who wasn’t even one month old. I had to be strong for my son; I tried to be strong.

As a last resort, I sent my brother, and he learnt visiting day. I hesitated to go but couldn’t stand. After the visit finished, my fears came true; the police at the hospital came there to take me into custody again. They mocked with me and “Didn’t we arrest you newly? Why do we arrest again?” said with grinning. Then they put me to the police car. Although they knew that I had operation newly, they went to station through very bad bumpy roads.

One of the policeman said “She has newly had an operation, be careful, and don’t bring trouble on us”. The policeman who was driving car went on driving, saying “what will happen to her!”

I asked them: “Now, do you really believe I am a terrorist?”

Pedro Molina

“Kyllä”, kuului vastaus kaikilta.

Minua, jolla ei koskaan ole ollut asetta, joka ei ole koskaan tehnyt mitään laitonta, joka on kasvanut rakastamaan maataan ja kansaansa, pidetään ”terroristina”. Joko tämä maa ei ole koskaan nähnyt terroristia, tai joku yrittää saada viattomat ihmiset näyttämään terroristeilta…

Sinä päivänä, kuulustelun jälkeen, minut vapautettiin sillä ehdolla, että käyn antamassa allekirjoitukseni poliisiasemalla viisi kertaa viikossa.

Minua syytettiin “jäsenyydestä aseellisessa terroristiorganisaatiossa”. Minä, joka en ole pitänyt edes taskuveistä kädessäni, istuin oikeuden edessä syytettynä terrorismista. Esiinnyin oikeudessa kuusi kertaa seitsemän kuukauden aikana.

Pakkasin matkalaukkuni ennen jokaista oikeuden istuntoa, siltä varalta että minut pidätettäisiin. Jokainen istunto oli kuin kidutusta. Kaiken sen stressin ja levottomuuden läpi eläminen, joka ikinen kerta, ajoi minut masennukseen.

6. päivä maaliskuuta oli onnellisin päivämme. Mieheni vapautettiin. Olin äärettömän onnellinen. Onni ei kuitenkaan kestänyt pitkään. Mieheni vapautuksen jälkeen, esiinnyin oikeudessa vielä kahdesti. Viimeisessä istunnossa minut tuomittiin kymmenen vuoden ja kuuden kuukauden vankeusrangaistukseen.

En tiennyt rikostani, eivätkä tienneet tuomarinikaan. Minua syytettiin täysin tuntemattomasta rikkeestä. En ollut tehnyt mitään mitä voisi kuvailla Turkin rikoslain mukaan rikokseksi. Tämä ei kuitenkaan estänyt kymmenen vuoden ja kuuden kuukauden tuomiotani.

Olin järkyttynyt suoranaisesta oikeusmurhasta. Esitin asiakirjan, jonka mukaan mieheni aikoo suorittaa asepalveluksensa, ja kerroin poikani kärsivän ihotulehduksesta. Anelin, sanoin poikani olevan vain seitsemänkuukautinen, eivätkä vankilan olosuhteet olleet sopivia vauvalle.

They replied: “Yes.”

Me who has never had a gun, have had nothing with illegal things, and has grown up with love of country and nation was regarded as a “terrorist”. Either this country has never seen a terrorist or someone was trying to show innocent people as terrorist…

That day after interrogation, I was released on condition that I will give signature to the police station five days in a week.

I was sued for “Being a member of armed terrorist organization”. I, who even hasn’t taken a pocket knife to her hands, was trialed as being a terrorist. I appeared in court 6 times in 7 months.

Before each court, I prepared my suitcase in case I get arrested. Each court was like a torture for me. Living that stress and uneasiness each time was making me depressed.

In 6th of March, it was our happiest day. My husband was evacuated. I was very happy. But my happiness didn’t last long. After my husband was evacuated, I appeared in two more courts and at the final court, I was sentenced to 10 years 6 months imprisonment.

Neither me nor the judges knew my crime. I was accused in committing an offense which is not known. I didn’t commit an offence which is regarded as a crime in Turkish Criminal Law. But this hasn’t prevented me from being sentenced to 10 years 6 months imprisonment.

I was going on fluttering in the lawlessness. I presented a document that my husband will do his military service, that my son has dermatitis, that he is just seven months old and the conditions of the prison is not suitable for a baby. But they didn’t accept any of them.

He eivät hyväksyneet pyyntöjäni. Minut pidätettiin epäoikeudenmukaisesti. Kun ääni- ja videojärjestelmät olivat oikeudessa päällä, sanoin. “Jos olisin oikea terroristi, minua ei olisi pidätetty vasta nyt.” Mutta kaikki oli turhaa.

Naispoliisi ja kaksi poliisimiestä tulivat saattamaan minut vankilaan. Kun jätin hyvästejäni, poikani vilkutti kättään isälleen, aivan kuin olisi ymmärtänyt kaiken. Lääkärintarkastuksen jälkeen, minut vietiin vankilaan. Poliisien kasvojen ilmeet paljastivat heidän olevan pahoillaan. Mieheni kertoi nähneensä yhden poliiseista itkevän jätettyään minut sinne.

Kuka tällaista voisi sietää.

Vain kivisydäminen ei itkisi paikalla, jossa 7,5-kuukautinen vauva laitetaan vankilaan.

Meidät vietiin sisälle vankilaan, mutta he eivät vieneet meitä selliosastolle, sillä unohdin ottaa mukaani poikani henkilökortin. He laittoivat meidät odottamaan siihen asti, kunnes veljeni toi henkilökortin mukanaan.

He sanoivat: “Mitä jos olet tuonut tämän vauvan kadulta mukanasi!”

Mitä 7,5-kuukautinen vauva tekisi kadulla?

Heidän tavoitteensa oli selkeä. Olin ”julma terroristi”, joten poikani ansaitsi vastaavanlaisen kohtelun.

Veljeni toi henkilökortin, ja meidät tuotiin selliosastolle kolmen tunnin jälkeen. Kun astuimme sisään, siellä oli jo neljä tyttöä, joiden kasvot olivat niin viattoman näköiset, etten uskonut heidän kykenevän satuttamaan kärpästä, saati sitten tekemään yhtään rikosta. He itkivät nähdessään poikani. He sanoivat ”Miten tämä on mahdollista? Mitä tuo vauva tekee täällä?”

Vaino koski myös lapsia. Vainoajat eivät harkinneet ovatko syytetyt lapsia, nuoria, vanhoja tai sairaita. (Poliisi menee jopa kuolleiden ihmisten taloille, aikeenaan pidättää heidät.)

Myrskynomainen vaino maani päällä koskee kaikkia vauvasta vaariin.

Tytöt näkivät paljon vaivaa piristääkseen minua ja saadakseen Orhanin tuntemaan itsensä kotoisaksi. He rukoilivat jopa illalla myöhempään kuin normaalisti. Vankilaseikkailumme oli täten alkanut.

I was arrested unjustly. When the sound and video information system was open at the court, I said “If I was a real terrorist, I wouldn’t have been arrested now”. But it was in vain.

A policewoman and two policemen came to bring me to the prison. While saying goodbye, my son was waving hand to his father as if he felt everything. After medical examination, they brought me to the prison. It was clear from their face that the police were sorry. My husband told he saw one of the police crying after they left me.

Who can bear this?

Only those who have a heart of Stone will not cry against the scene where 7, 5 months old baby is put into prison.

We were inside the prison but they didn’t take us to the ward as I forgot to take my son’s identity card. They made us wait till my brother brought the identity card.

They said “What if you have brought this baby from the street!” What is a 7, 5 months old baby to do at street?

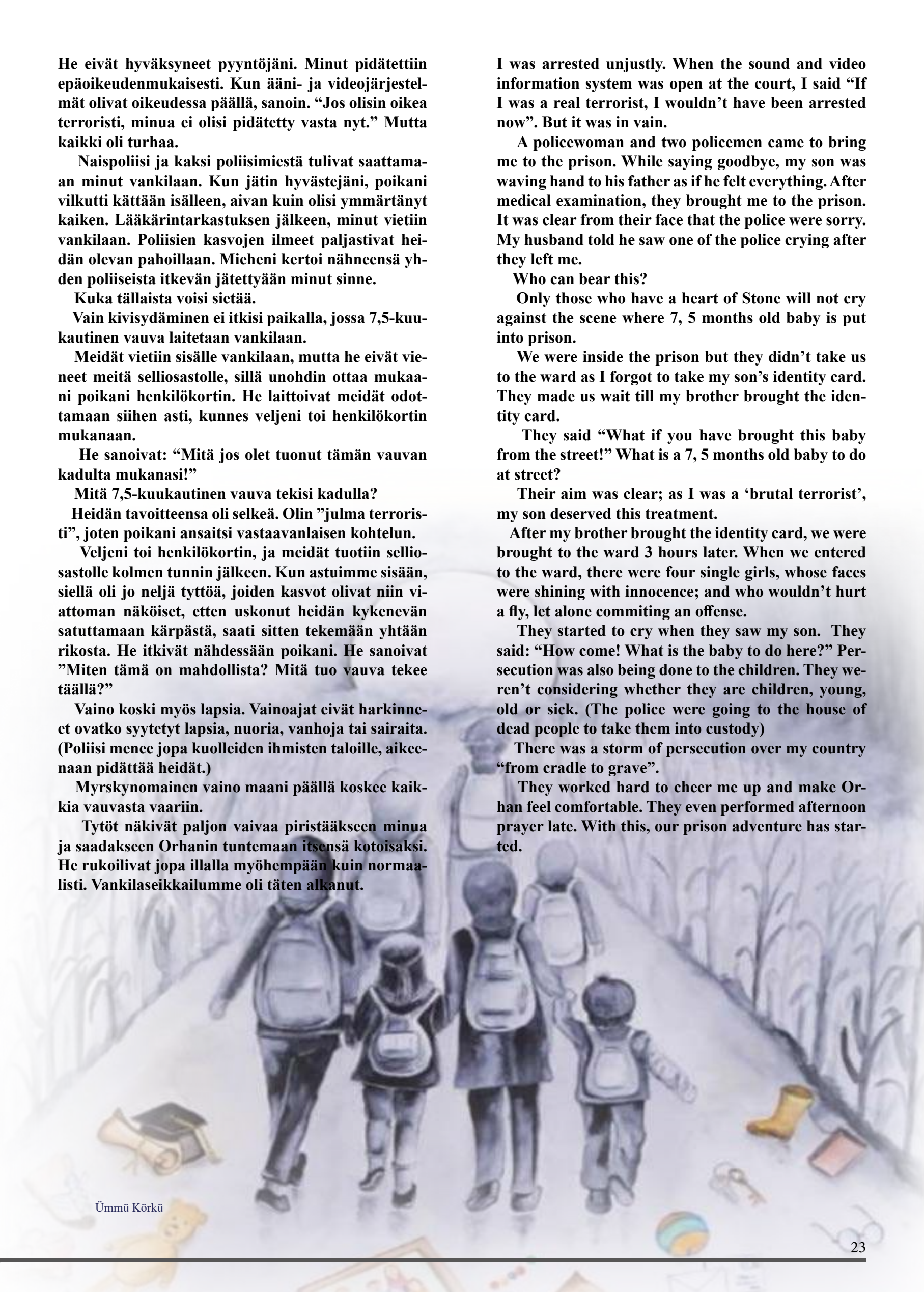
Their aim was clear; as I was a ‘brutal terrorist’, my son deserved this treatment.

After my brother brought the identity card, we were brought to the ward 3 hours later. When we entered to the ward, there were four single girls, whose faces were shining with innocence; and who wouldn’t hurt a fly, let alone commiting an offense.

They started to cry when they saw my son. They said: “How come! What is the baby to do here?” Persecution was also being done to the children. They weren’t considering whether they are children, young, old or sick. (The police were going to the house of dead people to take them into custody)

There was a storm of persecution over my country “from cradle to grave”.

They worked hard to cheer me up and make Orhan feel comfortable. They even performed afternoon prayer late. With this, our prison adventure has started.

Ümmü Körkü

Meidän kuului kirjoittaa hakemus, jossa listasimme kaikki tarpeemme. Meille sallittiin yksi avoin vierailu kahden kuukauden välein, yksi puhelinsoitto kahden viikon välein ja yksi tapaaminen ilman lähikontaktia kerran viikossa. Tapaisimme rakkaamme tästä eteenpäin ikkunan läpi.

(Meillä oli aina päänsärkyjä joka vierailun jälkeen. Yritimme saada kaikki asiat puhuttua yhdessä tunnissa. Se oli uuvuttavaa. Kivuliainta oli jättää rakkaamme taaksemme ja palata selliosastolle.)

Minä kestäisin kyllä, mutta kestäisikö Orhan?

Nimenhuuto pidettiin aina aamuisin ja iltaisin. Ennen nimenhuutoa annettiin kovaääninen ilmoitus. Orhan heräsi siihen aina peloissaan. Yritin saada hänet nukkumaan näiden ilmoitusten jälkeen. Aina kun rautaiset ovet avautuivat ja sulkeutuivat, hän parkui paniikissa.

Vanginvartija oli julma mies.

Halusin vaipan pojalleni, mutta hän ei yleensä suostunut antamaan niitä. Minulla oli jäljellä vain yksi vaippa. Pyysin vartijalta vaippaa monta kertaa; kirjoitin jopa hakemuksia joka paikkaan, mutta kukaan ei antanut vaippoja. Eräänä päivänä en antanut pojalleni vettä, jotta hän ei kastelisi housujaan ja täten ei tarvitsisi vaippoja. Kun ehdotin, että voisin ostaa vaippoja omilla rahoillani, he eivät sallineet sitä. Kuljin edestakaisin vankilan pihaa itkien.

Eräänä päivänä, mehiläinen pisti Orhania ja huusin vartijoille. Vartijat tulivat. Sanoin: ”Se on mehiläisen pistos. Haluan käyttää häntä lääkärillä.” Yksi vartijoista vastasi: “Jos hän olisi allerginen, hän olisi jo kuollut.”

Tämän sanoja oli nainen.

Uusia ihmisiä saapui selliosastolle joka päivä. 13 aikuista ja kaksi lasta oli ahdettu kuuden ihmisen selliosastoon. Hankalien olosuhteiden lisäksi, meillä oli nyt pulaa tilasta.

Poikani oli 7,5 kuukautinen kun minut pidätettiin. Kyllä, 7,5 kuukautinen vauva laitettiin vankilaan minun maassani.

We had to write a petition for all of our demands. We had rights for one open visit in 2 months, one phone call in 2 weeks and one non-contact visit in one week. We would see our beloveds from the back of a window from now on.

(After each visit, we always had a headache. We were trying to talk everything in one hour. It was tiring. The most painful was to leave our beloveds and turn back to ward.)

I could bear, but how could Orhan bear?

There has been counting each morning and evening; and before counting, announcement was made loudly. Orhan was waking up with fear. I was trying to make my son sleep after these loud announcements. Whenever the iron doors were opened and closed, he was splattering with panic.

The warden was a cruel man.

When I wanted diaper for my son, he didn’t give most of the times. I had one last diaper. I wanted diaper from wardens many times, I even wrote petition to everywhere but they didn’t give. For one day, I didn’t give water to my son so that he wouldn’t wet his pants and we wouldn’t need diaper. When I offered them to buy diaper with my own Money, they didn’t accept it also. I was walking back and forth at the courtyard, weepingly.

One day a bee stung Orhan and I yelled to the wardens. The wardens came. I said “A bee stung, I want to see a doctor”. One of the wardens replied “If he was allergic to it, he would have died”.

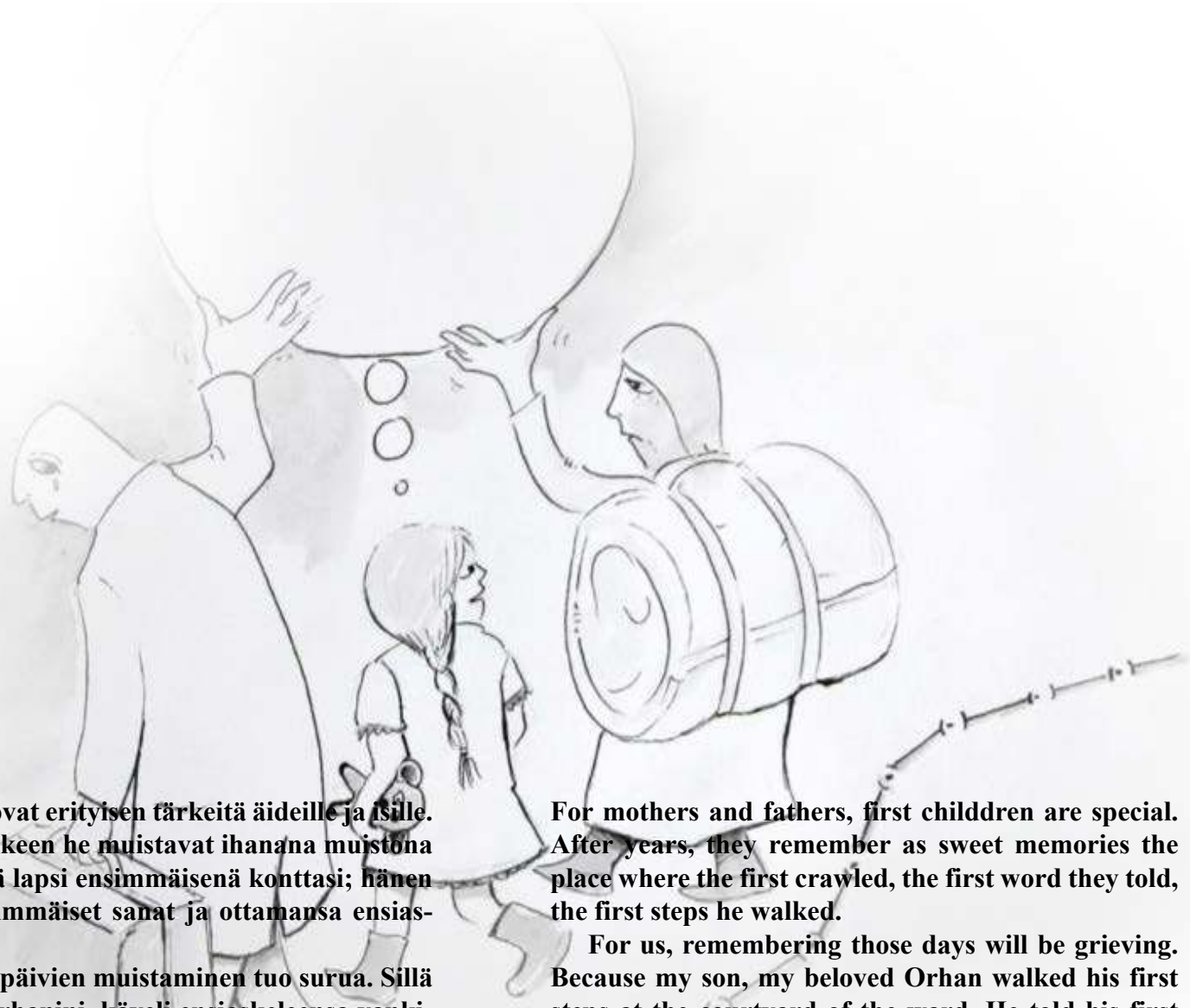
The one who said this was a woman.

Each day, new people were coming to the ward. 13 adult and 2 kids were staying in a ward for 6 people. In addition to difficult conditions, now we had place problem.

When I was arrested, my son was 7, 5 months old. Yes, a 7, 5 months old baby was put into prison in my country.

Julio Angel

Orhan Zafer

Esikoislapset ovat erityisen tärkeitä äideille ja isille. Vielä vuosien jälkeen he muistavat ihanana muistona sen paikan missä lapsi ensimmäisenä konttasi; hänen lausumansa ensimmäiset sanat ja ottamansa ensiaskeleet.

Meille näiden päivien muistaminen tuo surua. Sillä lapseni, rakas Orhanini, käveli ensiaskeleensa vankilan pihalla ja lausui ensimmäiset sanansa selliosastolla, eikä hänen isänsä kyennyt näkemään mitään näistä. Näiden hetkien näkeminen ei tuonut onnea minulle tai sellitovereilleni. Purskahdimme kyyneliin ja katkeransuloiseen iloon.

Koska Orhan pidätettiin ollessaan vain kahden viikon ikäinen, hän ei tuntenut isäänsä. Tämän takia hän itki liian paljon vierailujen aikana,eikä koskaan lopettanut. Hän ei antanut meidän puhua.

Myöhemmin selliosastolle saapui kuusi kuukautta Orhania vanhempi tyttö. Eräänä päivänä tyttö tönäisi Orhania ja tämä löi päänsä sängyn kulmaan. Hänen päänsä turposi eikä turvotus laskenut, joten kerroimme siitä vanginvartijoille. Käteeni laitettiin käsiraudat sairaalakäyntiä varten. Oli hankala kantaa poikaani kun käsiraudat viilsivät ranteitani. Kun kävelimme sairaalan sisällä, ihmiset katsoivat meitä myötätuntoisesti. He eivät varmasti koskaan arvaisi meidän olevan pidätettyinä terrorismista. Tämä maa tietää kyllä hyvin millaisia todelliset terroristit ovat. Vietimme sairaalassa 10 tuntia. He pistivät meidät odottamaan säilöönotto-osastolla, jossa oli hyvin kylmä. Orhanin lääkärintarkastus oli päättynyt ja, Luojan kiitos, hänellä ei ollut mitään hätää. Palasimme täten vankilalle. Orhanin silmät alkoivat kuitenkin tämän jälkeen viistää kohti tyhjää kun hän yritti katsoa jotain. Kerroin miehelleni ja pyysin häntä viemään poikani käymään vielä toisella lääkärillä.

Orhan itki jatkuvasti sinä päivänä. Hän ei tuntenut isäänsä, sillä tämä pysyi meistä erillään. Tämän takia mieheni halusi antaa Orhanin takaisin minulle, mutta vanginvartija ei sallinut sitä. Lopulta he veivät Orhanin kotiin.

For mothers and fathers, first childdren are special. After years, they remember as sweet memories the place where the first crawled, the first word they told, the first steps he walked.

For us, remembering those days will be grieving. Because my son, my beloved Orhan walked his first steps at the courtyard of the ward. He told his first words at the ward. And his father couldn't witness any of these. Neither I nor my ward mates could become happy when we witnessed these moments. We burst into tears with a bitterwseet joy.

As Orhan was arrested when he was just 2 weeks old, he didn't know his father. For this reason, he was crying too much at visits, and never stopped. He didn't let us talk.

Then, a girl who was 6 months olders than Orhan came to the ward. One day she pushed Orhan and Orhan crashed his head to the edge of the bunk. His head swelled up and it didn't go down so we told it to the wardens. We went to the hospital with my hands handcuffed. It was difficult for me to carry my son and handcuffs cut my ankle. While we were walking inside the hospital, people were looking at us mercifully. They could never guess that we were arrested for being a terrorist. Because this country know well about how terrorists are! We stayed at the hospital for 10 hours. They made us wait at the detention ward and it was very cold. Orhan's medical examanation finished and thanks God, there was no problem. They brought us back to prison again. But after this event, Orhan's eyes started to stare into space while looking at something. I let my husband know to take my son and see another doctors.

That day, Orhan constantly cried as he didn't know his father and as he remained seperate from me. That's why, my husband wanted to give Orhan back to me but the warden didn't accept it.

Hän etsi minua talon jokaisesta huoneesta. Kun hän ei löytänyt äitiään, Orhan itki, ja itki. Hän nukahti vasta kello kolmelta aamulla. Seuraavana päivänä, hänet päästettiin takaisin luokseni. Orhan ei kuitenkaan kyennyt tuntemaan oloaan mukavaksi viikkoon. Aina kun hän näki vanginvartijan, Orhan purskahti itkuun, uskoen vartioiden taas erottavan meidät. Hänen oli tutkittu vaippaan asti, joten hän ei halunnut enää vaihtaa vaatteitaan tai vaippaansa.

Pieniäkään asioita ei heitetty pois vankilassa siltä varalta, että ne tulisivat jonain päivänä hyödyllisiksi. Kuten vesipulloja... Teimme vesipulloista lelun Orhanille. Koska selliosaston lattia oli kylmä ja kova, Orhanin oli vaikea kömpiä satuttamatta polviaan. Siksi teimme sukista ja pesusienistä hänelle polvisuojat. Hän pystyi kömpimään niiden kanssa heti paljon paremmin.

Orhanini sai kontata, mikä onkin hänen luonnollinen oikeutensa, jopa kaikista vaikeimmissa olosuhteissa.

Vankilassa nähdyt unet olivat meille hyvin tärkeitä. Jopa lehti, joka liikkuu toivon tähden, oli tervetullut tuore lisä elämäämme, Aina kun tunsimme itsemme stressaantuneiksi, tai tulemme epätoivoisiksi, Jumala ilahduttaa meitä unella.

Tulkitsimme jokaisen unen merkitsevän vapautusta. Halusimme kuitenkin päästä vapaaksi niin nopeasti kuin mahdollista.

Yritimme olla onnellisia ja pitää myös hauskaa näiden neljän ahtaan seinän sisällä. Yksi näistä huvituksista oli sanaleikit.

Seuraavan pelaajan kuului näytellä sana liittyen bairam-juhlaan. Hän näytteli, mutta kukaan ei keksinyt mikä sana voisi olla kyseessä. Lopulta hän paljasti sanan olevan "vapautus". Me utelimme, että miksi hän valitsi sen sanakseen?

"Koska vapautus on meidän "bairam". Eikö olekin?" hän vastasi.

Me kaikki nauroimme.

At last, they had to take him to home. He looked for me at all rooms of the house. When he couldn't find me, he went on crying. And he fell asleep at 3 after midnight. The next day, they brought him to me. After he came, he couldn't feel good for one week. Whenever he saw wardens, he started to cry thinking that they will seperate us. As he was searched till his diaper, he didn't want to change his clothes and diaper.

At the prison, even a little thing wasn't thrown away in case it would be necessary one day. Like water bottles… We made a toy from water bottles for Orhan. As the floor of the ward was cold and firm, it was difficult for Orhan to crawl and his knees were getting bruised. That's why we made kneepads from socks and sponges for him. He could crawl much better, then.

My Orhan was doing crawling act, which was his natural right, in most difficult conditions.

Dreams which were seen at the prison were very important for us. Even a leaf which moves for the sake of hope was a fresh breath for us. Whenever we feel stressed, get desperate, my God was making us happy with a dream.

We were interpreting each dream as release. After all, all we want was to be released as soon as possible. We tried to be happy and have fun among these narrowish four walls. One of these activites to have fun was to play charades.

We wanted next player to act out the word 'bairam'. She acted out but none of us could guess. Then she told that she was acting out 'release'. We asked 'Why?'

She replied: "Because 'release' is our 'bairam', isn't it?"

We all laughed.

Me kaikki pidimme siitä.

Olimme eläneet neljän uskonnollisen bairamin läpi vankilassa sellitoverieni kanssa. Katkeruutta, surua ja kokematta jääneitä bairameita...

Arvuuttelimme aina ennen jokaista bairamia, että olisikohan tämä se meidän oikea bairamimme. Rukoilimme aina sen puolesta, mutta, jokainen bairam-aamu, heräsimme poikkeuksetta selliosastolla. Ainoa asia, mitä kykenimme tekemään, oli yrittää vangita suru ja kaipuun sydämistämme ja pyrkiä piristämään toisiamme. Laitoimme pöydän seinää vasten, jotta näkisimme pienen siivun puutarhasta ja jopa pikkuisen taivasta. Muistimme aina onnitella toisiamme bairamina. Se oli todella herttaista. Vaikka kukaan ei tuntenut oloaan täysin hyväksi, yritimme silti aina piristää toisiamme. Seuraavana päivänä oli avoin tapaaminen. Se oli oikea bairamimme. Mahdollisuus nähdä rakkaitamme ja viettää aikaa yhdessä. Vaikka ainoastaan tunnin…

Eräänä päivänä, vanginvartijat tulivat sisälle tuntia ennen iltalaskentaa ja ilmoittivat ystävämme nimen. Olimme kaikki yllättyneitä ja innoissamme, sillä uskoimme hänen pääsevän vapaaksi. Olihan hän tuomittu vanki. Menimme alakertaan ja näimme siellä kuusi tai seitsemän mies- ja kuusi naisvanginvartijaa. He sanoivat ystävällemme: "Pakkaa tavarasi, lähdet sairaalaan."

Sinä hetkenä ymmärsimme, etteivät he olleet päästämässä ystäväämme vapaaksi. Kaikki tuntui hyvin epäilyttävältä. Pelkäsimme ja olimme huolissamme. Aina aiemmin kun jonkun on täytynyt mennä käymään sairaalassa, siitä on ilmoitettu etukäteen. Eikä kenenkään tarvinnut pakata tavaroitaan mukaansa.

Ystävämme pelkäsi myös, ja se kuului hänen äänessään. Hän kysyi pelokkaasti: "Mihin sairaalaan? Minkä takia?"

Kukaan ei vastannut. He laittoivat vain ystävämme selliin ja käskivät meidän pakata kaikki hänen tavaransa. Teimme niin avuttomasti. Kukaan ei sanonut mitään. Olimme hyvin pahoillamme.

We all liked it.

We lived four religious bairams in prison with my wardmates. Bittersweet, sad and missing bairams…

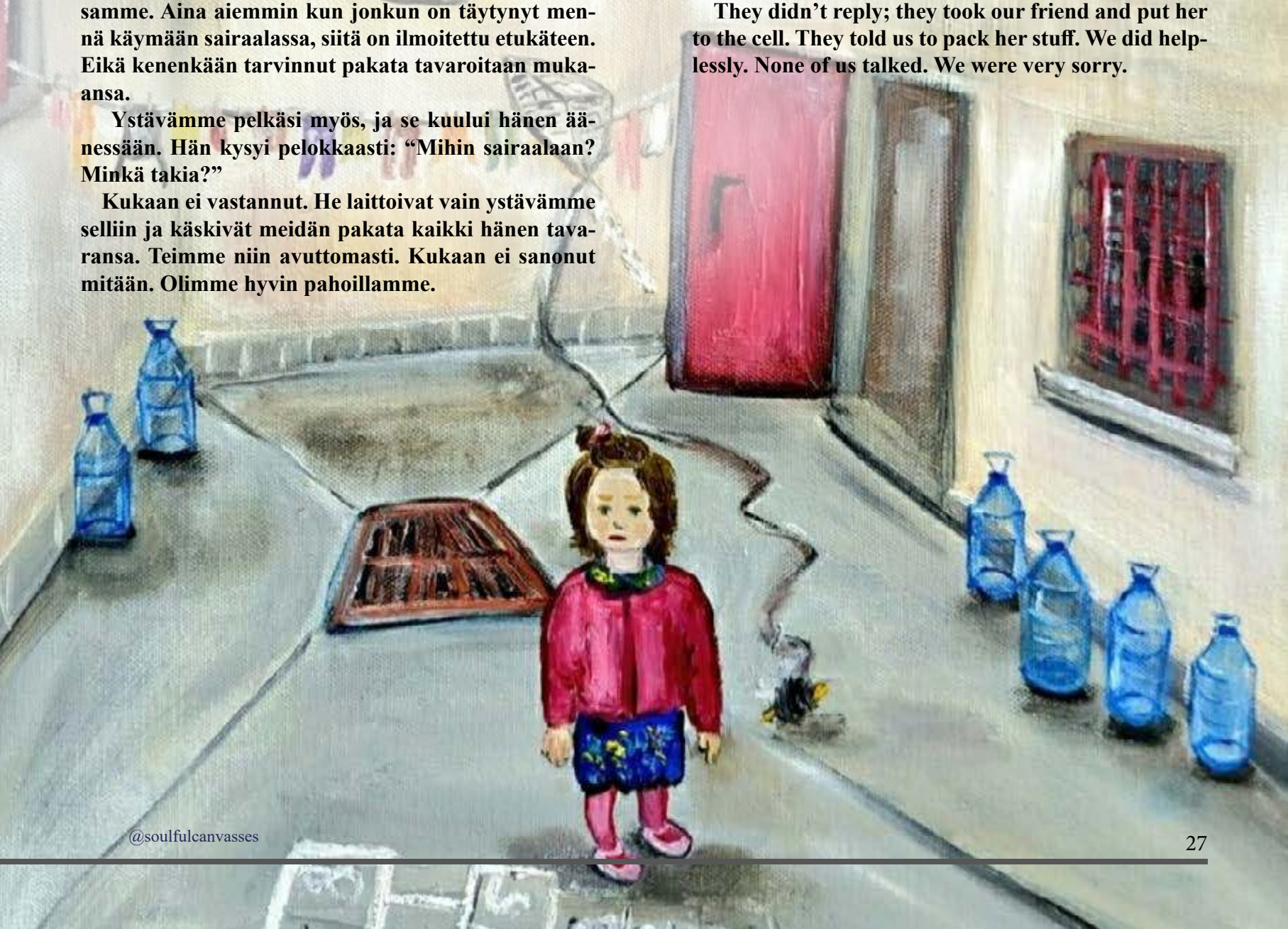
Before every bairam, we always thought if this was our real bairam, and we prayed for it. But every bairam morning, we woke up at the ward, imprison our sadness, missings to our heart and try to cheer each other up. We set a table to the Wall view garden under limited sky, and congratulated each other's bairam. How quaint! Although all of us needed something to feel good, we were trying to cheer somebody else up. Next day was open visit. It was our real bairam to see our beloved ones, to spend time together even if it is one hour…

One day, the wardens came one hour before counting, and announced one of our friend's name. We were all suprised and got excited. We thought she was going to be released as she was a convicted prisoner. When we went downstairs, we saw that 6-7 male wardens and 6 female wardens were inside. They said to our friend "Pack your stuff, you will be sent to hospital".

At that moment, we understood that they didn't come for release news. It was a suspicious case. We were afraid and felt worried. Because when one of us is to be sent to the hospital, it was informed before, and we didn't need to pack our stuff.

Our friend was also afraid, and it reflected to her voice. She asked with fear: "What hospital? What referral?"

They didn't reply; they took our friend and put her to the cell. They told us to pack her stuff. We did helplessly. None of us talked. We were very sorry.

Päivät kuluivat, eikä ystävästämme kuulunut mitään.

Eräänä päivänä, saimme kirjeen häneltä. Hän kirjoitti: “Olin peloissani. Luulin, että minut vietäisiin pois johonkin tuntemattomaan paikkaan niin kuin muutkin kidnapatut ihmiset. Kun saavuimme, ymmärsin, että minua kuljetettiin toiseen vankilaan toisessa kaupungissa.”

Kuinka kivuliasta onkaan, että sellaisia ihmisiä (minusta heitä ei kuulu edes kutsua ihmisiksi) on olemassa, jotka nauttivat ihmisten pelottelusta.

Miten he julkeavat pelotella ja ahdistaa ihmisiä tuolla tavalla, oli heidän rikoksensa sitten mikä tahansa?

Eikö ole perusoikeus saada tietoa siitä minne sinua ollaan viemässä?

Eikö ole kidutusta kun jotakuta viedään kuin pässiä narussa paikasta toiseen sanomatta tälle mitään?

Aina kun joku selliosastolla aivasti, vastasimme siihen aina ”Elä vapaana!”. Siitä tuli tapa. Sanon vieläkin niin aina kun joku aivastaa.

Seurasimme uskoamme selliosastolla hyvin uskollisesti. Rukoilimme anteeksiantoa, luimme Koraania kannesta kanteen ja rukoilimme taas.

Näiden lisäksi, opimme myös tekemään käsitöitä muovihelmistä. Teimme avaimenperiä ja kirjanmerkkejä. Emme malttaneet odottaa, että voisimme antaa ne rakkaillemme vierailupäivinä.

11 kuukautta oli kulunut pidätyksestä. Minusta tuntui kuin se olisi ollut 11 vuotta.

En koskaan unohda, se tapahtui 10. päivänä huhtikuuta 2018. Olimme odottelemassa kanttiinista tehtyjen tilaustemme saapumista kassit käsissämme. Vanginvartija tuli ja sanoi: “Sinun pitää allekirjoittaa tämä asiakirja.” Luulin, että kyseessä oli vain hylkäys yhteen lukuista pyynnöistäni tulla vapautetuksi. En ajatellut asiaa sen enempää, ja menin vartijan mukaan. Silloin kuulin, että korkeimman oikeuden päätös oli julkaistu. Täynnä pelkoa, ja hieman toivoa, odotin saadakseni nähdä, mikä päätös oli. Kuulin, että päätös oli kumottu. Hovioikeus olin antanut ilmoituksen uudesta oikeusistunnosta. Kaikki toivoni heräsivät jälleen. Sain uuden mahdollisuuden kumota tuomio ja tulla vapautetuksi.

Days passed and we had no news from our friend about where and how she was.

One day, a letter came from her. At the letter, she wrote: “I was terrified and thought I was taken away to an uknown place like other kidnapped peaople. When we arrived, I understood that I was referred to another prison in another city”.

How painful that such people (I think they should not be called as human) who enjoy scaring people, do exist.

How can they dare to scare and disquiet a human whatever crime she or he committed?

Isn’t her fundamental right to be given information about where she is being taken away?

Isn’t it torture to take someone away like a lamb to slaughter from one place to another without saying anything?

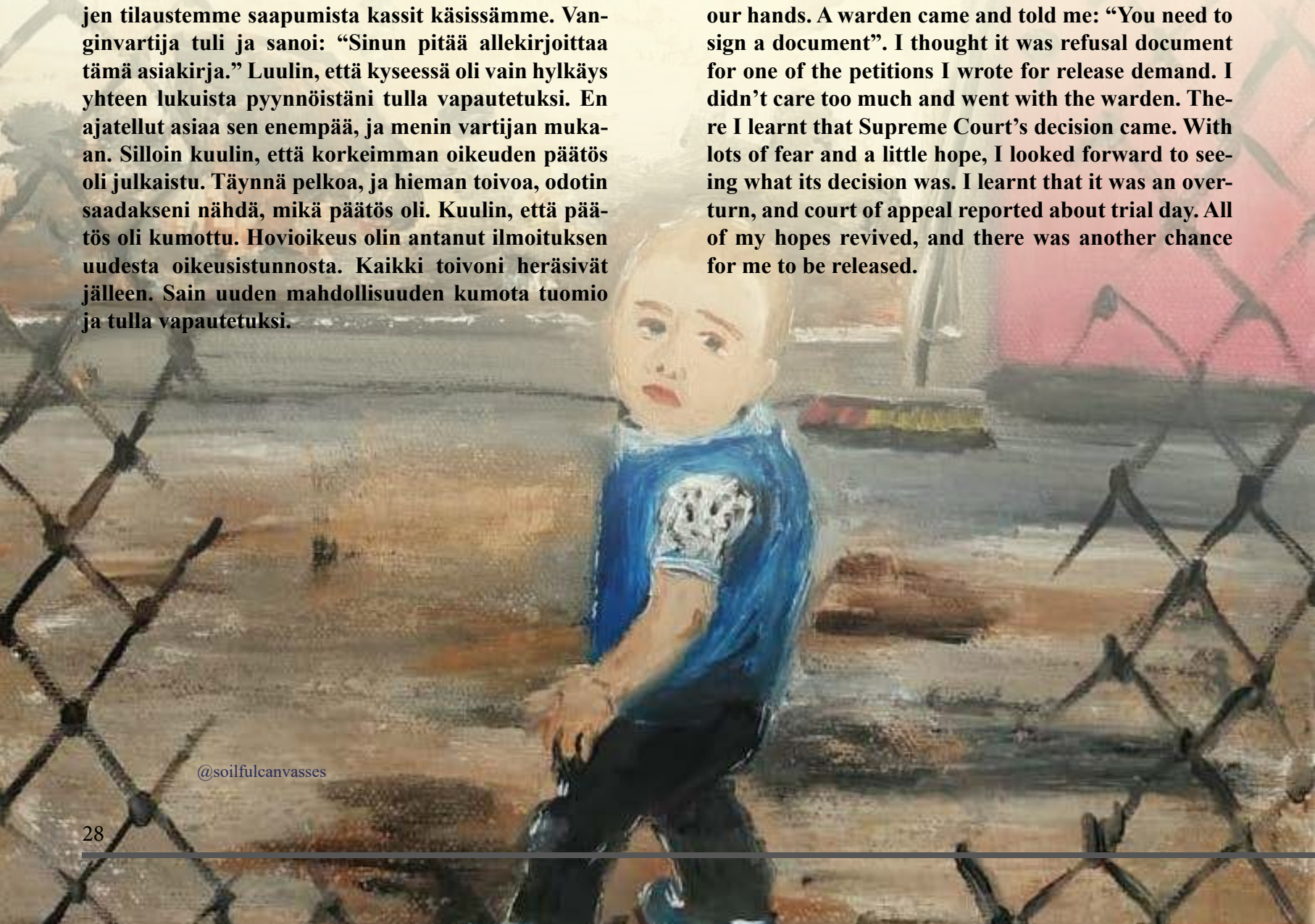
When someone at the ward sneezed, we always replied: “Free live”. This became a habit of me. When someone sneezez, I say this.

We did our religious cults neatly at the ward. We were performing atonement prayers, reading the whole of the Qoran, and praying.

In addition to these, we also learnt to do crafts with beads. We were making key rings and bookmarkers. We couldn’t wait to give these things to our beloved ones in visit days.

11 months passed after being arrested. But for me, as if it was 11 years…

I never forget… It was 10th of April 2018. We were waiting our orders from canteen to come with bags in our hands. A warden came and told me: “You need to sign a document”. I thought it was refusal document for one of the petitions I wrote for release demand. I didn’t care too much and went with the warden. There I learnt that Supreme Court’s decision came. With lots of fear and a little hope, I looked forward to seeing what its decision was. I learnt that it was an overturn, and court of appeal reported about trial day. All of my hopes revived, and there was another chance for me to be released.

Päivät matelivat hitaasti. Kykenin hädin tuskin pitämään sisälläni kuohuvaa innostusta vapautuksestani. Ja se innostus vain kasvoi päivä päivältä.

Oikeusistunto sattui 6. päivälle kesäkuuta 2018. Se olisi minun päiväni oikeudessa. Ehkä jopa minun bairam-päiväni. Oikeuden istunto alkaisi klo. 11,30. Minun oli tarkoitus esiintyä ääni- ja videoyhteyden kautta. Klo. 13,50 asti, yritin painaa nappia, mutta mitään ei kuulunut. Yritin kysellä vartijoilta, onko istunnosta mitään uutisia. Eräs vastasi: ”He ovat varmaan päättäneet pitää tilanteesi samana. Muuten sieltä olisi kuulunut uutisia.” Klo. 14,00 tuuditin poikani uneen. Olin nälkäinen, joten valmistin itselleni vähän syötävää. Toivoni alkoivat haihtua. Otin huivini pois ja laitoin päälleni päivittäiset selliosastovaatteeni. Aloin syödä myöhäistä lounastani, ajatellen ettei tänään ollutkaan bairam-päiväni. Samalla kun söin lounasta ajatuksissani, yksi vartijoista kutsui minua ja sanoi: “Valmistaudu ääni- ja videojärjestelmää varten”.

Toivon valo heräsi uudestaan ja sydämeni hakkasi kovaa. Pelkäsin etten kykenisi kestämään tätä innostusta. Pysähdyin kuitenkin hetkeksi ja rukoilin Jumalaani: “Herrani! Suo minulle anteeksi, sillä menetin jo hetkeksi toivoni”.

Menin sisälle videotietojärjestelmähuoneeseen. Jalkani tuntuivat kuin sementiltä. Ainoa rukous huulillani, oli toivo vapautuksesta.

Oikeuden istunto alkoi. Se kesti 20 minuuttia. Yhtenä hetkenä maailma pysähtyi, aika pysähtyi, elämä pysähtyi. Tuhatta ja sataa hakkaava sydämeni pysähtyi. Veri suonissani pysähtyi. Oliko tämä unta?

Voiko tämä olla totta?

Tuomioni laskettiin seitsemään vuoteen ja kuuteen kuukauteen, ja tuomioistuin päätti ehdonalaisesta vapaudesta.

Kiitos Herran, poikani Orhan ja minä olimme taas vapaita.

Days were hardly passing. Inside me, there was a big excitement for my release and it was increasing day by day.

Court day came. It was 6th of June, 2018. It was my court day. Maybe my bairam day... The trial would be done at 11.30. I was going to join the court by sound and video information system. Till 13.50, I pressed the button and asked wardens if there is any news or not. She said: “Continution of detention may have been decided; otherwise, news would come”. At 14.00, I made my son sleep. I was hungry and prepared something to eat. My hopes started to fade away. I took off my scarf, and wore my daily ward clothes. I started to eat my lunch; thinking today wasn’t my bairam day. While I was eating my lunch absentmindedly, one of the wardens called me and said: “Prepare for sound and video information system”.

Lights of hope revived and my heart was beating so fast. I was afraid of not standing this excitement. I stopped and begged my God: “My Lord! Please forgive me as I lost my hope for a moment”

I entered sound and video information system room. My legs were crawling. My only pray and wish was to be released…

The court started. It lasted 20 minutes. For one moment, the world stopped, time stopped, life stopped. My fastly beating heart stopped. The blood in my veins stopped. Was it a dream?

Was it real?

My sentence was reduced to 7 years and 6 months, and the court decided for my release.

Thanks my God, my son Orhan and I were free from now on…

Palasin takaisin selliosastolle innoissani. Oli kuin en olisi vain kävellyt, vaan suorastaan lensin. Heti kun astuin sisään selliosastolle, onneni katosi. Miten naisesta voikaan tulla niin surullinen, oltuaan vasta hetki sitten maailman huipulla. Kun astuin sisään selliosastolle, kohtasin surullisen totuuden. Minä pääsisin kyllä vapaaksi, mutta entä sellitoverini? Yksikään heistä ei ansainnut olla täällä.

Jotkut ovat nuoria ja naimattomia, toisilla on lapsia vapaudessa, toisilla mies. Kaikki he ovat erossa rakkaimmistaan.

Itkimme kun sanoimme hyvästit toisillemme. Olin rautaoven toisella puolella, joka suljettiin ystävieni kasvoilen edessa. Oli kivuliasta nähdä oven sulkevan minut pois heidän luotaan. Tuska mitä en tule koskaan unohtamaan.

Pääsisin vapaaksi tiettyjen paperien täyttämisen jälkeen. Ne seitsemän ovea, jotka sulkivat minut tänne, avautuivat yksi kerrallaan, ja astuin vapauteen. Vankilan ulkopuolella odottivat mieheni, anoppini, eräs sellitovierieni lapsista ja nainen jota en tuntenut, mutta jonka miehen tiesin olevan vankilassa. He kaikki odottivat minua.

Nainen itki ja rukoili: "Ole kiltti Jumala, salli armosi meillekin!"

Kun minut oli laskettu vapaaksi unissani, ryntäsin aina ulos balraminomaisella innolla. Nyt vapaus tuntui kuitenkin katkeransuloiselta.

Poikani ei aluksi halunnut mennä sisälle kotiimme. Häntä pelotti nukkua missään suljetussa paikassa. Hän oli lisäksi vasta vastikään saanut tietää ulkomaailmasta. Hän ei halunnut mennä sisään, joten menimme puistoon. Tuuditimme hänet siellä uneen, ja toimme sen jälkeen vasta kotiin. Luojan kiitos hän tottui nukkumaan myöhemmin myös kotona. Hän oli 22 kuukautta vanha. Niistä 14 hän vietti vankilassa.

Neljän kuukauden Turkissa asumisen jälkeen, koimme että meidän on pakko muuttaa pois. Vietimme kolme kuukautta Ateenassa. Nyt minä ja poikani asumme vastaanottokeskuksessa Suomessa. Mieheni on vielä Ateenassa. Hän odottaa kärsivällisesti päästäkseen perheensä kanssa jälleen yhteen. Poikani on nyt 32 kuukautta vanha. Hän kykeni viettämään niistä vain 7 - 8 kuukautta isänsä kanssa. Hän odottaa nyt innolla päivä, jolloin kykenee jälleen tapaamaan isänsä.

Yusuf Sami, Together

I came back to the ward with great enthusiasm. As if I wasn't walking but flying. As soon as I entered the ward, my happiness finished.
How, how can it be?
How can a woman become the unhappiest person on the world just after she was the happiest 5 minutes ago?

When I came to the ward, I faced the sad truth. I was released, but my ward mates?

They never deserved to be here.
Some are young and single, some lefr their children outside, some left their husband… All of them were seperate from their beloveds.

We weepingly said goodbye to each other. I was at the other side of the iron door which was shut in my friends' faces. It was very painful to see that door closing on them, a pain that I will never forget during my life…

I was going to be free after some paperwork. 7 doors that were shut on me were opened one by one and I stepped on my freedom. Outside the prison, my husband, my mother in law, children of one of my ward mates and a woman that I don't know, whose husband was in prison, were waiting me.

That woman was crying and praying: "Please God, grant for us also!"

I was dreaming of being released with bairam enthusiasm but I was released with a bitter happiness.

My son didn't want to enter the house at first as he was afraid of staying in closed areas. Moreover, he learnt about outside late. He wasn't going home. He was sleeping at the park, and then we were bringing him home. Thanks God, he got accustomed to it later. He was 22 months old; 14 months passed in prison.

After 4 months we lived in Turkey, we immigrated compulsory. We stayed in Athens for 3 months. Now my son and I are in refugee camp in Finland. My husband is in Athens. He is waiting patiently to reunite with his family. My son is 32 months old now. He could spend only 7-8 months with his father. He is longing for the days that he will see his father.

Yusuf Sami, Together

30

Kirje Vankisellistä Vapaalle Maailmalle

Editorial Board kukaan ei haluaisi olla. Voin sanoa avanneeni silmäni täällä. Päivänä jona synnyin, siniasuiset ih miset toivat minut tänne äitini kanssa suoraan sairaalasta.

Olen hyvin utelias ulkomaailmaa kohtaan. Kuulin, että siellä on joitain sellaisia mitä kutsutaan "leluiksi". Asioita, joita vauvat rakastavat. En ole kuitenkaan itse koskaan nähnyt mitään sellaista. Kuulin myös, että siellä vauvat saavat syödä kyllikseen. Joitain kertoja he antoivat täällä jopa vähän ruokaa. Sitten ilkeän näköiset sedät ovella kielsivät sen. En oikein ymmärrä mikä hänellä on hätänä, mutta äitini itkee paljon ja sanoo etten saa tarpeeksi ruokaa. Olen myös kuullut, että vauvoilla ulkona on kehtoja.

Siellä joka vauvalla on kuulemma kehto.Minä nukun lattialla äitini vierellä. Joskus, kun vuoromme tulee, saamme nukkua sängyllä. Äitini sanoo, että maailmassa on joitain ihmisiä joilta löytyy omatunto. Äitini aina rukoilee etten sairastuisi, koska täällä vankilassa ei ole lastenlääkäriä. Joskus kun itken, muut naiset suuttuvat äidilleni. Minä kuulin kuitenkin, että itku on vauvan perusoikeus. Muuten, kun kasvan isoksi, tiedän olla opettamatta mitään kenellekään! Osaan arvata, että opettajana oleminen on iso rikos, sillä äitini oli opettaja ja hänet laitettiin vankilaan. Oikeastaan mikään asioista täällä ei kuulu minulle.

Minulla on kuitenkin isä joka on myös vankilassa, samoin kuin me, mutta toisessa kaupungissa. Hän kiinnostaa minua paljon. Äitini sanoo, että näytän ja tuoksun aivan häneltä. Täällä on lisäkseni 700 vauvaa. He elävät samanlaista elämää kuin minä. Yritämme kaikki kurkistella kohti ihmiskuntaa vankilasta. Emme kuitenkaan pysty näkemään aurinkoa, puita tai tähtiä. Emmekä haistaa kukkasia tai koskea eläimiä. Täällä on vain seiniä. Sekä pahoja ihmisiä jotka laittoivat meidät tänne.

Olkaa kilttejä. Kirjoittakaa minulle ja kertokaa ulkopuolisesta maailmasta sekä sen ihmisistä.
Vauva vankilassa together@together.fi

Gökhan Bozkurt

Letter From A Prison Cell To The Free World

Hello, I'm writing to you from a prison cell, where no one would want to be in. I can say that I opened my eyes here. On the day I was born, the people with blue clothes brought me here with my mother directly from hospital. I'm very curious about the outside world.

Out of this place, I am told that there is something called "toy" that babies love so much. I never saw it. Then the babies could eat as much food as they wanted. Few times, they gave me some food here and then the bad-looking-uncles standing at that door forbade it. I do not know what it is, but my mother is crying a lot and saying that I cannot get enough food. I heard that babies have cradles outside, every baby has a cradle. I am sleeping with my mom on the floor. Sometimes when it is our turn, we can sleep on a bunk. My mommy says there are some people around the world with conscience. My mother always prays that I would not get sick because there is no baby doctor in prison. Sometimes when I cry, other women are getting angry at my mom. But I heard that crying is one of the basic rights of the babies. By the way, when I grow up, I will not teach anything to anyone! I guess it's a big crime to be a teacher, since my mother was a teacher and they put her into a jail. Actually, all the stuff around here do not belong to me. However, I have a father who is also in prison like us in another city.

I'm very curious about him. My mother says that I look and smell like him. There are 700 babies here other than me.

They live the same fate as me. We're all glancing the humanity from prison. We cannot see the sun, the trees, the stars, we cannot smell the flowers, and we cannot touch the animals. There are only walls. And bad people who throw us here.

Please write and tell me about the outside world and people.
The baby in prison. together@together.fi

Together

Jonain Päivänä Kuka Tahansa Voi Olla Pakolainen
One Day Every One Can Be a Refugee

